

De God van alle genade

“De God nu van alle genade, Die u geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, zal u, nadat gij een korte tijd geleden hebt, volmaken, bevestigen, versterken, grondvesten. Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen” (1 Petrus 5:10-11).

Hebben wij wel een juist begrip van de genade? Het schijnt voor het menselijk hart bijzonder moeilijk te zijn om te geloven, dat God genadig is. Van nature zijn we meer geneigd te denken, dat God hard is; zoals de man, die in de gelijkenis tot zijn meester zegt: “Heer, ik wist van u dat gij een hard mens zijt, die maait waar gij niet gezaaid hebt” (Matth. 25:24).

Genade is niet een door de vingers zien van het kwaad. Integendeel! De genade beschouwt de zonde als iets vreselijks. Wanneer het in de macht van een mens stond, zijn wegen vol ongerechtigheid en zonde te bedekken en zich dermate te verbeteren dat hij voor God kon bestaan, dan zou hij geen genade nodig hebben. Maar juist het feit dat God genadig is, maakt duidelijk dat de zonde zo slecht is. De toestand van de mens, van de zondaar, is algeheel verdorven en zonder enige hoop. Daarom kan hier alleen onvoorwaardelijke genade tussenbeide komen en hulp schenken in overeenstemming met de behoeften van de mens.

We moeten leren inzien wat God voor ons is; echter niet door middel van onze eigen gedachten, maar door middel van de openbaring die God Zelf ons heeft gegeven. Welnu, God heeft Zich aan ons willen openbaren, en wel als de God van alle genade. Zodra ik erken dat ik een zondig mens ben, en dat God Zich juist om die oorzaak tot mij heeft gewend, terwijl Hij de volle omvang en de volkomen hatelijkheid van mijn zonde kende, leer ik ook begrijpen wat genade is. Door het geloof belijd ik dan, dat God groter is dan mijn zonde, maar niet dat mijn zonde groter is dan God! En die God, Die ik zó mocht leren kennen in Zijn Zoon, Die Zijn leven voor mij heeft overgegeven, is Dezelfde met Wie ik elke dag van doen heb. Al Zijn daden en heel Zijn leiding zijn gegrond op de genade. Het grote geheim van geestelijke groei ligt in het zien op de Heer Jezus, Die een genadig Heiland is. Hoe kostbaar en versterkend is het te weten, dat de Heer Jezus mij op dit ogenblik even liefheeft, als toen Hij aan het kruis voor mij stierf!

Deze waarheid dient door ons worden toegepast in de allergewoonste omstandigheden van ons dagelijkse leven. Stel dat ik slecht gehumeurd ben en dat ik mijn slechte humeur geen meester kan worden, wat heb ik dan te doen? Wel, dan moet ik er mee naar de Heer Jezus! Want van Hem gaat kracht uit voor alles wat wij nodig hebben. In het geloof moet ik handelen tegenover alle verzoeking. Iedere inspanning in eigen kracht is vergeefs. De bron van de ware kracht is de Heer Zelf, Die genadig is. Altijd weer wil de natuurlijke mens iets anders stellen in de plaats van de Heer Jezus, Die toch de enige Bron van kracht en zegen is. Nóg een voorbeeld ter verduidelijking: neem aan dat onze ziel de gemeenschap met Hem verloren heeft. Is het natuurlijke hart nu niet onmiddellijk bereid om te redeneren: “Vóórdat ik tot Christus mag komen, moet alles in orde zijn?” Maar het is juist andersom! Hij is genadig. En in dit bewustzijn moeten wij onmiddellijk, zoals wij zijn, tot Hem terugkeren en ons voor Hem verootmoedigen. Slechts in Hem en van Hem ontvangen wij dat wat onze zielen kan herstellen. Ootmoed in Zijn tegenwoordigheid is de enig ware ootmoed! Als we in

Zijn tegenwoordigheid komen juist zoals we zijn, zal Hij ons genade schenken, niets dan genade.

Niet wat wij over en van ons zelf denken, schenkt ons blijvend rust. Dat doet de Heer Jezus alleen! Het geloof zal dan ook nooit datgene wat in óns is, als grondslag van de rust beschouwen. Het aanvaardt datgene wat God geopenbaard heeft en wat Hij over Zijn Zoon denkt, in Wie Hij Zelf rust; het geloof waardeert dit en neemt het aan.

Wanneer we de Heer Jezus werkelijk kennen als onze kostbaarste schat; wanneer ons oog en hart op Hem zijn gericht, dan zullen we daardoor het meest bewaard worden voor een ons bezighouden met de ijdelheid en zonde rondom ons. Dat zal ons ook de kracht geven tegen de zonde en de verdorvenheid van het eigen hart. Al wat ik in mijzelf ontdek wat niet van Christus is, is zonde. Maar niet het nadenken daarover - over mijn eigen verdorvenheid en zonde - en niet het bezig zijn daarmee verootmoedigt mij in het stof voor Gods aangezicht, maar het zien op de Heer Jezus en het nadenken over Hem, in Wie ik al de voortreffelijkheid aanschouw, die in Hem is. Het is zo goed, wanneer ik met mijzelf heb afgerekend en mij met Hem bezighoud. We hebben onszelf en onze zonden te vergeten, ja alles, wat van onszelf is - maar nooit, geen enkel ogenblik, onze Heer Jezus Christus!

Niets valt onze harten zo zwaar, als het bewust vasthouden aan de genade en het voortdurend praktisch bewustzijn dat we niet onder de wet, maar onder de genade zijn. Dat het hart "gesterkt wordt door genade", weten we (Hebr. 13:9). Desondanks is er niets dat ons moeilijker valt, dan de volheid van die genade aan te grijpen; van die "genade waarin wij staan", om dan in de kracht en het bewustzijn van deze genade te wandelen. Alleen in de tegenwoordigheid van God kunnen we haar erkennen, en het is ons heerlijk voorrecht daar te verkeren. Zodra we ons echter uit die tegenwoordigheid verwijderen, zullen eigen gedachten (en het maakt niet uit welke) zich bij ons doen gelden, en deze eigen gedachten bereiken nooit de hoogte van Gods gedachten over ons, en evenmin de hoogte van Gods genade.

Alles, waarop wij beweren recht te hebben, waarop we enige aanspraak laten gelden, kan onmogelijk reine, vrije genade van God zijn!

Slechts wanneer wij met Hem in gemeenschap zijn, zijn we in staat alles te meten met de maatstaf van Zijn genade. Als wij bewust in Gods tegenwoordigheid verblijven, kan niets (wat het ook mag zijn) ons verschrikken, zelfs niet de treurige toestand van de Christenheid, waarvan wij deel uitmaken. Want dan rekenen wij op God. Dan geven alle dingen er aanleiding toe dat Gods genade werkzaam kan zijn.

De eenvoudigst mogelijke gedachten te hebben over de genade, is de ware bron van onze kracht als Christenen; en het bewust verblijven in de genade en in de tegenwoordigheid van God is het geheim van alle heiligheid, van alle vrede en van de rust van de Geest.

"De genade van God" is zó onbegrensd en zó volkomen, dat wij, wanneer we ook maar een ogenblik uit Gods tegenwoordigheid weggaan, niet het volledig bewustzijn hebben van wat die genade voor ons is, noch de kracht bezitten om haar aan te grijpen. Als wij proberen de genade buiten de tegenwoordigheid van God te vinden, dan veranderen we haar in losbandigheid. In haar ware wezen kent de genade paal noch perk! Ook al zijn we wat we

zijn - en we kunnen niet slechter zijn dan we zijn -, God is tegenover ons slechts liefde! Onze vreugde en onze vrede hangen niet af van wat wij voor God zijn, maar wel van wat Hij voor ons is ... Welnu, dat is genade!

De genade gaat uit van de gedachte dat de zonde in ons is, dat wil zeggen ze houdt wel degelijk rekening met de aanwezigheid, met het bestaan van het kwade in ons; ze veronderstelt dat dit kwade in ons aanwezig is. Maar de genade is ook het gezegende bewijs, dat al het boze en al die zonde in ons weggedaan zijn door de Heer Jezus.

Eén enkele zonde is in de ogen van God vreselijker dan duizend zonden — wat zeg ik? — dan al de zonden van de hele wereld in onze ogen!

Ondanks dat God volmaakt weet wat wij in Zijn ogen zijn, is alles wat Hij voor ons wilde zijn: liefde, niets dan liefde!

In Romeinen 7 wordt ons de toestand beschreven van een aan zichzelf ontdekt mens; en wel van iemand die zélf het middelpunt is van al zijn gedachten. Daar vinden we een ziel die nét voor de genade stopt. Ze ziet niet dat God liefde, louter liefde voor de zondaar is, hoe verdorven hij ook is. In plaats van op God te zien, is voor deze mens alles slechts: “ik..., ik..., ik...”. Hij ziet op zichzelf, maar de genade laat juist zien op God en hoe God Zich in genade geopenbaard heeft. En - zo zou ik willen vragen — ben ik zelf of is mijn toestand wel ooit het voorwerp van het geloof? Nooit! Het geloof houdt zich niet bezig met wat er in mijn hart is, maar wel met Gods openbaring in genade! De genade staat in betrekking tot dat wat God is, en niet tot dat wat wij zijn; slechts met deze éne uitzondering, dat de grootte van onze zondenschuld juist de grootte van Gods genade des te heerlijker aan het licht brengt. Wij moeten ook niet vergeten, wat het eigenlijke doel en de vereiste werkzaamheid van de genade is. De genade moet onze zielen in gemeenschap met God brengen. Ze moet ons daarvoor heiligen. De ziel moet daarheen geleid worden: God te kennen en lief te hebben. Vandaar dan ook, dat de kennis van de genade de enig ware bron van heiligmaking is.

De grootste overwinning heeft Gods genade gekend, toen de Heer Jezus door de vijandschap van de mens werd verworpen, en de liefde van God juist daardoor de behoudenis bewerkte. Ja, bewerkte dat Christus verzoening aanbracht voor de zonde van hen die Hem verworpen hadden! Tegenover de vreselijkste openbaring van de zonde van de mens aanschouwt het geloof de meest wonderbare ontvouwing van de Goddelijke genade ... O, wat een genade!

Hoe ver ben ik van de genade van God verwijderd, wanneer ik ook maar de geringste twijfel aan Gods liefde in mijn hart toelaat; als ik redeneer: “Ik ben ongelukkig, omdat ik niet ben wat ik graag zou willen zijn”. Maar daarom gaat het in het geheel niet. De grote vraag is of God is zoals ik het nodig heb dat Hij is; en of de Heer Jezus alles is wat wij maar wensen kunnen, dat Hij zou zijn. Als het bewustzijn van wat wij zijn of van wat wij in onszelf vinden (hoewel het reden is ons te verootmoedigen), een andere uitwerking heeft dan dat onze aanbidding van wat en Wie God is er groter door wordt, dan hebben we de bodem van de loutere genade reeds verlaten ...

Wanneer u gedachten hebt die u kwellen, of er wantrouwen in uw hart is, denk dan eens goed na of de oorzaak daarvan niet is dat u Gods genade uit het oog bent verloren en u het

steeds maar weer uitroept: “ik..., ik..., ik...”.

Het is inderdaad beter te overdenken wat God is, dan er over na te denken wat wij zijn. Dat zien op onszelf is in de grond van de zaak hoogmoed, want het ontbreekt ons dan aan het duidelijke bewustzijn dat wij tot niets goeds in staat zijn. Zolang wij dat niet hebben erkend, zullen we ook niet geheel en al afzien van onszelf en op God zien. Zien wij echter op Christus, dan is het ons voorrecht om onszelf te vergeten.

Ware ootmoed bestaat namelijk niet zozeer daarin dat wij slecht van onszelf denken, als wel daarin dat wij helemaal niet aan onszelf denken. Ik ben in mijzelf zó slecht, dat ik het niet eens waard ben dat ik aan mijzelf denk.

Wat wij nodig hebben is onszelf totaal te vergeten en het oog op God te richten. Hij is het werkelijke waard dat al onze gedachten alleen op Hem zijn gericht. En als het dan óók nodig is dat we verootmoedigd worden, welnu, laten wij er dan zeker van zijn, dat het zich bezig houden met God juist de diepste en de grondigste verootmoediging bewerkt.

Geliefden! Wanneer wij kunnen zeggen, zoals het in Romeinen 7 staat: “Ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont” (vers 18), dan hebben we lang genoeg over onszelf nagedacht. Laten we dan liever aan Hem denken, Die gedachten ten goede en niet ten kwade over ons had, reeds lang voordat wij ook maar aan onszelf kónden denken! Laten we overdenken wat Gods gedachten in genade over ons zijn en dan de woorden van het geloof in ons hart vastleggen: “Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?” (Rom. 8:31).

J.N. Darby.

Lof, prijs, aanbidding zij alom
U toegebracht in 't heiligdom,
gezegend God en Vader.
U gaf ons van Uw hemeltroon
Uw eigen, veelgeliefde Zoon,
eerbiedig treên we U nader.
O, God bekleed met majesteit,
hoe groot is Uw barmhartigheid;
U schonk ons eeuwig leven.
U ziet ons thans in Christus aan,
hebt ons met goedheid overlaân.
U willen we ere geven.

Geestelijke Liederen 161

Heeft menselijke organisatie een plaats in de Gemeente van God ?

Exodus 18

Exodus 18 is en wordt soms gebruikt als een argument om de praktijk te rechtvaardigen dat in de Gemeente van God mensen worden aangesteld in bepaalde verantwoordelijke en waardige posities, zodat activiteiten gemakkelijker zouden kunnen plaatsvinden en handelingen soepeler zouden kunnen verlopen. Heeft de Geest van God echter ooit zulk een bedoeling gehad bij het laten optekenen van het advies van Jethro, en van het feit dat Mozes dit advies zonder meer aanvaardde?

Er bestond een vriendschappelijke band tussen Jethro en Mozes, zijn schoonzoon. Jethro had niet deelgenomen aan de verdrukkingen en beproevingen van Israël bij hun bevrijding uit de slavernij van Egypte, maar toen hij later Mozes kwam bezoeken trof hij Mozes aan die van 's morgens tot 's avonds zat te luisteren naar de rechtszaken van de Israëlieten en recht sprak tussen hen. Het was een uiterst aannemelijk voorstel dat Jethro deed; een voorstel dat op onze natuurlijke gedachten een zéér gunstige indruk maakt. Let er echter wel op dat Jethro zei: "Hoor nu mijn stem, ik zal u raden, en God zal met u zijn" (vers 19). Hij stelde niet voor dat God aan Mozes raad zou geven, maar hij suggereerde, ja ging ervan uit dat God met Mozes zou zijn als Mozes de raad van Jethro accepteerde. Hij adviseerde Mozes om bekwame en gewetensvolle mannen aan te stellen die moesten oordelen over de kleinere kwesties die onder het volk opkwamen, en die de grotere zaken tot Mozes konden brengen.

Mozes beschouwde dit klaarblijkelijk als iets wat volkomen logisch was, en wie kon dit bestrijden? Maar er bleek één fatale fout te zijn begaan in het accepteren van dit advies. God had het niet bevolen, en Mozes raadpleegde God zelfs niet over deze zaak. Jethro kon zijn advies geven en vervolgens weggaan. Hij was niet verbonden met Israël in hun vroegere noden, en hij zou ook niet met hen verbonden worden in hun woestijnbeproevingen. Mozes verkoos "met het volk van God slecht behandeld te worden" (Hebr. 11:25), maar dat deed Jethro niet.

Indien God wilde dat Mozes handelde zoals hij tot nu toe deed, kon Hij hem daarvoor dan niet de kracht geven? Zeker kon Hij dat! Maar deze geschiedenis illustreert iets dat hoogst ernstig is. Mozes is een type van Christus. Moeten gelovigen er tevreden mee zijn dat andere mensen de problemen behandelen die zij klein achten, en zelf alleen de grote dingen bij de Heer brengen? Nee! Wij moeten zelf rechtstreeks tot de Heer gaan met elke aanleiding tot nood. De invoering van tussenpersonen is het wettische beginsel van menselijke organisatie. Geen wonder dat we vinden dat God de wet van Mozes invoert in Exodus 19, en dat God zelf Israël onder een organisatievorm plaatst waarvan Petrus later spreekt als van "een juk...dat noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen" (Hand. 15:10).

Maar zelfs onder Christenen zien wij dat onze harten van nature geneigd zijn om terug te vallen tot de één of andere vorm van wettische slavernij, en daarom falen wij om te beseffen dat menselijke organisatie in de Gemeente van God wettische slavernij is. Als sommige mensen op speciale plaatsen worden aangesteld, dan hebben de anderen geen geestelijke oefening meer nodig om in de tegenwoordigheid van de Heer te verkeren teneinde leiding te ontvangen, want ze krijgen hun leiding immers al uit menselijke bronnen.

Het lichaam van Christus, de Gemeente, is geen organisatie maar een organisme, dat in een levende verbinding staat met het Hoofd van het lichaam en dat haar voeding, leiding en besturing ontvangt vanuit het Hoofd (Ef. 4:15-16). Toen dit lichaam voor het eerst werd gevormd bij de uitstorting van de Heilige Geest, had de Gemeente geen menselijk hoofd, zoals Mozes, op aarde. Er waren apostelen aanwezig, niet om zichzelf als autoriteiten te laten gelden, maar om gezamenlijk aan te dringen op het enige en uitsluitende gezag van de Heer Jezus. Toen sommige Joodse gelovigen naar Antiochië kwamen en er op aandrongen dat de gelovigen uit de volken zich moesten laten besnijden en de wet moesten onderhouden, werd deze kwestie in Jeruzalem beslist, niet door het gezag van enig apostel, maar door het Woord van God (Hand. 15:7-8, 17-18) dat door de apostelen werd verklaard en door de vergaderde broeders werd aangenomen.

De apostelen waren onmisbaar als de verbindende schakel tussen de bedeling van de wet en het tijdperk van de genade van God. Het was nodig dat zulke mannen met een toegewijd karakter zouden worden gebruikt om de grondslag te leggen van het Christendom (1 Kor. 3:10, 11; Ef. 2:20), dat wil zeggen: de grondslag te leggen van de waarheid van God betreffende Christus in al Zijn betrekkingen. De apostelen zelf zijn heengegaan, maar zij hebben hun geschriften achtergelaten, de Schriften die gezaghebbend zijn en waardoor de Gemeente kan worden geleid en bewaard in heel haar geschiedenis die nog volgen zou.

Terwijl zij leefden, stelden apostelen oudsten aan in verschillende vergaderingen, en Paulus gaf Titus aanwijzingen om oudsten aan te stellen in elke stad op Kreta (Tit. 1:5). Vergaderingen stelden nooit zelf oudsten aan, en er zijn nu geen apostelen meer die nog leven om dat te kunnen doen, noch gevolmachtigden van de apostelen. Echter, sinds de Gemeente eenmaal op aarde is gevestigd is er geen enkele reden waarom gelovigen niet gezamenlijk geleid zouden kunnen worden door de Geest van God, Die als een levende kracht in de Gemeente op aarde woont, zoals dat niet het geval was in de bedeling van de wet.

Zijn er daarom geen oudsten meer? In elk geval zijn er nog steeds oudsten in de Gemeente, maar niet als degenen die door mensen zijn aangesteld. Er zijn er die het werk van oudsten kunnen verrichten zonder daartoe enige aanstelling van mensen ontvangen te hebben, want God heeft hen geschikt gemaakt voor dit werk. Wij moeten zeker voor hen bidden, en hun wijze raad en hulp waarderen en daar dankbaar voor zijn.

Wat de bediening van het Woord van God betreft, geeft God Zelf gaven die moeten beantwoorden aan Zijn eigen leiding in toegewijde dienst. Zij hebben niet de aanstelling door mensen nodig, maar de kracht van God. Als een vergadering een geestelijke gave ziet in een gelovige, kan zij hem met vreugde bemoedigen. Als de Geest van God de leiding heeft, zal er ootmoed en eenheid zijn. De vergadering zal graag haar gemeenschap tot uitdrukking brengen met zo'n dienstknecht naarmate zij zijn dienst kan erkennen. In alle geestelijke dienst zijn wij dus op geen enkele wijze afhankelijk van menselijke regelingen of maatregelen, maar van de kracht van Gods Geest.

Aan de andere kant werd in Hand. 6:3 tot de gelovigen in Jeruzalem gezegd dat zij moesten omzien naar zeven mannen uit hen met een goed getuigenis, om zorg te dragen voor de materiële noden onder de gelovigen. Dit zijn de dienaars waarover 1 Tim. 3:8-13 spreekt. Als

het gaat om de zorg voor materiële dingen, dan heeft de vergadering het volste recht om hen uit hun midden te kiezen die zij kan vertrouwen om dit werk te doen. Maar God staat ons niet toe om voor onszelf de bedienaars van geestelijke dingen uit te kiezen die wijzelf wensen.

Wat is het goed dat God zo volmaakt voor ons zorgt! Toch beantwoorden wij hieraan zó weinig dat wij, als er moeilijkheden opkomen, overal om ons heen rondzien naar menselijke middelen om die moeilijkheden het hoofd te bieden. Zulke middelen zullen altijd onze redeneerzieke harten aanspreken. Het zijn menselijke dingen, ideeën en gewoonten die zijn overgenomen door vele groepen Christenen, maar die de duidelijke leiding van God door Zijn Geest erbuiten laten. Wat is het verootmoedigend dat wij daardoor de opvatting tot uitdrukking brengen dat Christus niet algenoegzaam is, dat wil zeggen niet volkomen in staat is om in alle behoeften van Zijn Lichaam te voorzien!

Het is vanzelfsprekend dat wij naar een bloeiend getuigenis verlangen, maar als zo'n getuigenis een doel op zichzelf wordt, dan heeft Christus Zijn plaats verloren als het enige Voorwerp dat ons vertrouwen waard is. Laten wij terugkeren tot onze eerste liefde, en de levende kracht van de Geest in het lichaam van Christus ten hoogste waarderen!

L.M. Grant.

In alle dingen verzocht als wij...

“Daarom moest Hij in alles aan de broeders gelijk worden...” “Want waarin Hijzelf geleden heeft, toen Hij verzocht werd, kan Hij hun die verzocht worden, te hulp komen”, “Want wij hebben niet een Hogepriester, Die niet met onze zwakheden mee kan lijden, maar Eén, Die in alle dingen verzocht is als wij, met uitzondering van de zonde” (Hebr. 2:17a,18; 4:15).

De Heer Jezus stierf niet alleen om ons te redden van het eeuwig oordeel, maar Hij leefde ook 33 jaar voor ons op aarde. Hij leefde op aarde om bij wijze van spreken na onze bekering met ons te kunnen wandelen op aarde. Wat zou er van ons terechtkomen wanneer de Heer Jezus, nadat Hij naar de hemel was gegaan, ons eens had achtergelaten om verder voor onszelf zorg te dragen?

Uit liefde voor ons wilde Hij al onze omstandigheden doorleven. Hij wilde deze door ervaring leren kennen, zodat Hij met ons kan meelijden in zulke omstandigheden. Hij is een baby geweest, een klein kind, en kan daarom kleine kinderen begrijpen, hun moeilijkheden en hun behoeften. Hij is een jongen geweest en een jonge man, zodat Hij jongens, meisjes en jongeren kan begrijpen. Hij kent al hun noden.

Kunnen we ons één situatie voorstellen waarin Hij niet in staat zou zijn met ons als volwassenen mee te lijden omdat Hij deze situatie niet uit eigen ervaring kent? Hij was vermoeid van de reis (Joh. 4:6), en kan dus onze vermoeidheid begrijpen. Hij weet wat het betekent om honger te lijden, want eens heeft Hij zelfs veertig dagen lang niets gegeten (Luk. 4:2). Op het kruis moest Hij het uitroepen dat Hij dorst had: “Mij dorst!” (Joh. 19:28). Hij weet wat het is te wenen aan het graf van een vriend, een geliefde: “Jezus weende” (Joh. 11:35). Hij heeft zelfs bij ervaring de verzoeken van de duivel ondervonden.

“Na veertig dagen en veertig nachten verliet de duivel Hem, omdat hij tevergeefs al zijn valstrikken had beproefd (Luk. 4:2,13). Het is niet mogelijk voor de duivel om tot ons te komen met een verzoeking die de Heer Jezus niet Zelf heeft ondervonden!

Omdat de Heer Jezus alle wapens van de duivel bij ervaring heeft ondervonden, weet Hij precies welke kracht wij nodig hebben om staande te blijven tijdens deze verzoeken. Hij weet bij ondervinding hoe moeilijk het is wanneer de duivel verzoekt. Steeds opnieuw treedt de Heer Jezus daarom voor ons tussenbeide bij God, opdat wij de genade zouden vinden die wij nodig hebben in onze tijd van verzoeking.

(Uit: “The Lord is near”). H.L.H.

Schriftuurlijke betrekkingen tussen de vergaderingen (1)

Met dit artikel begint de vertaling van hoofdstuk IV uit het bekende boek “The Church of the Living God” (De Gemeente van de levende God) van onze hooggeachte broeder R.K. Campbell (1909-1991) uit Noord-Amerika, die daar jarenlang een gezegende dienst als herder en leraar voor de Heer heeft mogen doen.

Inleiding

In het voorgaande hoofdstuk hebben we de Schriftuurlijke kenmerken overdacht van een plaatselijke vergadering van gelovigen, vergaderd op de enige Bijbelse grondslag van samenkomen - namelijk in de erkenning van het éne Lichaam van Christus - en vergaderd tot de Naam van Christus, het enige Goddelijke Middelpunt van het vergaderen. In dit hoofdstuk willen we nu graag de Schriftuurlijke betrekkingen nagaan die tussen zulke vergaderingen behoren te bestaan.

Onafhankelijkheid of eenheid

Wat de onderlinge verhouding van vergaderingen tot elkaar betreft, zijn er twee mogelijkheden:

OF ze kunnen bestaan en zich gedragen als onafhankelijke vergaderingen, dus als op zichzelf staande eenheden, die alleen verantwoordelijk zouden zijn tegenover Christus als het Hoofd in de hemel, zoals sommigen leren en in praktijk brengen;

OF ze functioneren in eenheid met elkaar, waarbij ze zowel gemeenschappelijke als plaatselijke verantwoordelijkheden vervullen, zoals anderen leren en in praktijk brengen.

Kort gezegd is nu de vraag welke van deze twee mogelijke handelwijzen, die uitgaan van twee verschillende uitgangspunten, Schriftuurlijk is. Welke weg wordt ons in Gods Woord gewezen? Welke weg volgden de Nieuwtestamentische vergaderingen? Over deze vraag zal de Schrift ons duidelijkheid moeten geven, aangezien er op dit punt twee verschillende zienswijzen en praktijken zijn ontstaan onder hen die beweren als vergadering samen te komen op Schriftuurlijke grondslag.

Eén Lichaam

Allereerst zouden we willen herhalen wat we in het vorige hoofdstuk al verschillende malen hebben uiteengezet over het plaatselijke gezichtspunt van de Gemeente, namelijk dat elke plaatselijke vergadering de vertegenwoordiging of uitdrukking in die plaats is van de gehele Gemeente van God op aarde, aangezien er slechts één Lichaam is bestaande uit alle ware gelovigen op aarde. De plaatselijke vergadering vormt een onderdeel van een grote eenheid - “de Gemeente van de levende God” - en alleen al vanuit dit gezichtspunt bezien, kan er geen sprake zijn van onafhankelijke vergaderingen.

Als elke plaatselijke vergadering een levend onderdeel is. van dat grote Lichaam van Christus op aarde, dan moet er ook een praktische eenheid en een gemeenschappelijk handelen bestaan tussen al deze plaatselijke vertegenwoordigingen van dat éne Lichaam.

Als dat niet het geval is, wordt de waarheid van het éne Lichaam zowel in beginsel als ook in

de praktijk tenietgedaan.

Uit normaal menselijk oogpunt beschouwd is het al bij een groot, internationaal concern met plaatselijke vertegenwoordigingen of vestigingen in veel plaatsen en in veel landen op aarde, noodzakelijk dat al die vestigingen tezamen als een eenheid functioneren volgens uniforme grondbeginselen die plaatselijk worden toegepast. Wanneer elke vestiging onafhankelijk van de andere zou handelen, zouden zij niet als één onderneming functioneren; er moet dus sprake zijn van een gemeenschappelijke handelwijze en van een eenheid in beleid en handelen om op een doeltreffende wijze plaatselijke vertegenwoordigingen of vestigingen van éénzelfde concern te kunnen zijn.

In 1 Korinthe 12 wordt ons de wonderbare eenheid getoond die bestaat tussen al de vele en verschillende leden van het Lichaam van Christus. Daar staat in vers 12: “Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft en alle leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam zijn, zo ook Christus” (letterlijk: “de Christus”, dat wil zeggen Christus en de Gemeente). “Doch nu zijn de leden vele, maar het lichaam is één. Het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet nodig; of ook het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet nodig ... Maar God heeft het lichaam zó samengesteld, dat Hij aan het mindere meer eer gegeven heeft, opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden voor elkaar gelijke zorg dragen. En als één lid lijdt, lijden alle leden mee; als één lid geëerd wordt, verblijden alle leden zich mee. En gij zijt [het] lichaam van Christus, en ieder afzonderlijk leden” (1 Kor. 12:20-21,24-27).

Net zoals er een volmaakte eenheid, een gemeenschappelijk functioneren en een wederzijdse afhankelijkheid bestaat tussen de vele en verschillende leden van het menselijk lichaam, zo heeft God hetzelfde ook verordend voor het geestelijk Lichaam van Christus. Evenmin als er onafhankelijkheid, maar integendeel de grootste afhankelijkheid bestaat tussen de leden van het menselijk lichaam, evenmin kan er onafhankelijkheid bestaan tussen de leden van het Lichaam van Christus, wil daar een juist functioneren worden gevonden in overeenstemming met Gods gedachten. Het ene lid kan niet tot het andere lid zeggen: “Ik heb u niet nodig”. Er kan geen sprake zijn van scheuring of verdeeldheid in het Lichaam van Christus. De vergadering te Korinthe was in die tijd het Lichaam van Christus te Korinthe en de gelovigen daar waren ieder afzonderlijk leden van het totale, wereldwijde Lichaam van Christus, de Gemeente.

Wanneer nu het voorgaande geldt voor de afzonderlijke leden van het Lichaam van Christus, moet dan niet hetzelfde beginsel worden toegepast op plaatselijke vergaderingen, die immers niets anders zijn dan groepen van afzonderlijke leden van het Lichaam van Christus, die in één bepaalde plaats samenkomen? Zeer zeker!

De waarheid van het éne Lichaam laat geen enkele vorm van onafhankelijkheid toe, noch persoonlijk, noch gemeenschappelijk.

De eenheid van de Geest bewaren

Er is niet alleen één Lichaam, maar ook één Geest. Efeze 4:3 spoort ons aan om ons te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede. “Één lichaam en één Geest, zoals gij ook geroepen zijt in één hoop van uw roeping”. “Want ook wij allen zijn door

“één Geest tot één lichaam gedoopt... en wij allen zijn met één Geest gedrenkt” (1 Kor. 12:13).

Laatstgenoemd vers spreekt van de Goddelijke eenheid, die door de Heilige Geest op de Pinksterdag werd gemaakt en waarin alle gelovigen zijn verenigd. Wij allen zijn met één Geest gedrenkt. Deze eenheid is gevormd door de Heilige Geest, Wiens diepste en innigste verlangen het is die eenheid tot stand te brengen en in stand te houden, opdat de raadsbesluiten van de Vader vervuld worden en Zijn Zoon verheerlijkt wordt. Deze eenheid van het Lichaam van Christus, door Gods Geest gemaakt, kunnen wij niet verbreken, want zij is voor eens en voor altijd gevormd en Christus ziet Zijn Gemeente altijd als één geheel, hoe verdeeld zij op aarde ook mag zijn. Maar wij kunnen falen in het openbaren van deze eenheid van de Geest. En daarom worden we vermaand om ons te beijveren deze eenheid te bewaren in de band van de vrede.

Een ander heeft eens geschreven: “De eenheid van de Geest is die kracht of die grondslag die de gelovigen in staat stelt samen te wandelen in hun juiste betrekkingen in de eenheid van het Lichaam van Christus. Het is de morele verwezenlijking van deze eenheid. Door ons te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren, handhaven wij onze betrekkingen met alle heiligen in overeenstemming met de Geest van God - en in de waarheid.”

“We komen met anderen samen tot de Naam van de Heer op de grondslag van één Lichaam en één Geest”. Aldus beijveren wij ons de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede, en zo zoeken wij in de gemeenschap van de Heilige Geest (2 Kor. 13:13) te blijven, Die immers de eenheid van het Lichaam van Christus in stand houdt...”

“Waarin bestaat dan de eenheid van de Geest?” Het is de kracht en het beginsel waardoor de heiligen in staat worden gesteld om in gemeenschap met elkaar de weg te gaan, in hun eigen betrekkingen in het Lichaam en als leden van Christus. Dat kan betekenen dat ik mij moet afzonderen van één van die leden omdat hij wat betreft zijn handel en wandel of in godsdienstig opzicht verbonden is aan datgene wat de toetsing door het Woord van God niet kan doorstaan. Anderzijds kan het me aansporen de gemeenschap te zoeken met een ander die in Godsvrucht en in de waarheid wandelt...

“De eenheid van de Geest sluit tevens alle individualiteit en persoonlijke voorkeuren geheel en al uit. Niemand kan een geïsoleerde plaats innemen. Als iemand terwille van het Woord van de Heer geroepen wordt alleen te gaan staan in een bepaalde plaats, dan is hij desondanks verbonden en in gemeenschap op dezelfde grondslag met allen die in andere plaatsen over de hele wereld in diezelfde waarheid wandelen. De eenheid van de Geest sluit ook de mogelijkheid van individualiteit en persoonlijke voorkeuren uit binnen een gemeenschap van gelovigen: men zou anders in de verleiding kunnen komen om in onafhankelijkheid van andere leden van Christus te handelen; om zelfstandig op te treden en niet in gemeenschap met de overige leden van Christus. Deze eenheid plaatst ons eveneens buiten elk menselijk systeem, maar bewaart ons in die eenheid die naar de wil van God is!”

“De eenheid van de Geest is ruim genoeg voor allen, omdat zij in haar breedte allen omvat, of ze nu aanwezig zijn of niet. Zij sluit uit dat bekend en geaccepteerd kwaad in haar midden wordt toegelaten. Als dit kwaad toch wordt toegelaten, is de eenheid van de Geest totaal verloren gegaan. De eenheid van de Geest is niet slechts de eenheid van Christenen zoals

velen die nastreven, dikwijls ten koste van de waarheid van het Lichaam van Christus ... God verbindt eenheid met Christus, en niet Christus met eenheid! Dus moet de verwerkelijking van de eenheid van het Lichaam van Christus - door het bewaren van de eenheid van de Geest - in haar wezen in overeenstemming zijn met Hem, Wiens lichaam zij is. Zij moet daarom in praktisch opzicht heilig en waarachtig zijn omdat Hij de Heilige en de Waarachtige is (Openb. 3:7)" (F.G. Patterson).

We willen nog in het kort opmerken dat er een Goddelijke eenheid in leer en praktijk bestaat, die de Geest van God ons voorstelt in de eerste Brief aan de Korinthiërs. Die Brief was niet alleen bestemd voor de vergadering te Korinthe, maar voor elke vergadering (vergelijk 1 Kor. 1:2). Om dus de eenheid van de Geest te kunnen bewaren, moet er in de vergaderingen overeenstemming zijn in leer en algemene praktijk; hiertoe dienen zij elkaar te erkennen als handelende naar deze Goddelijke eenheid. Er kan geen sprake zijn van een bewaren van de eenheid van de Geest, als vergaderingen onafhankelijk van elkaar op zichzelf staan en voor zichzelf handelen. De waarheid van het éne Lichaam en de éne Geest vereist dat de vergaderingen staan op de grondslag van deze Goddelijke eenheid, en dat zij deze betrekking van eenheid met elkaar ook erkennen en in praktisch opzicht willen verwezenlijken. Het beginsel van onafhankelijke vergaderingen is daarom geheel en al in strijd met en tegengesteld aan de Goddelijke vermaning om "de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede" We moeten het van de hand wijzen als onschriftuurlijk en als verdeeldheid zaiend.

(wordt vervolgd)

R.K. Campbell

Schriftuurlijke betrekkingen tussen de vergaderingen (2)

De eenheid van de Nieuwtestamentische vergaderingen

De leer van de Brieven aan de Korinthiërs

De Eerste Brief aan de Korinthiërs is heel in het bijzonder de Brief die handelt over de orde in de Gemeente. We zullen daarom deze Brief opslaan om onderwijs te ontvangen aangaande de vraag welke betrekkingen er tussen de vergaderingen van gelovigen behoren te bestaan. In hoofdstuk 1:2, dus onmiddellijk aan het begin van deze Brief, wordt reeds het beginsel van de eenheid van de vergaderingen geleerd, want de apostel Paulus richt deze Brief tot “de Gemeente van God die te Korinthe is ... met allen, in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer”.

Hij ziet de vergadering te Korinthe niet als onafhankelijk staande van de vergaderingen van gelovigen elders, maar verbindt haar met “allen, **in elke plaats**, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen”. En wat nog belangrijker is: hij wilde zeggen dat deze belangrijke Brief over de orde in de Gemeente niet alleen voor de Korinthiërs bedoeld en van kracht was, maar voor alle gelovigen overal, waar ze ook woonden.

In hoofdstuk 4:17 zegt de apostel dat hij Timotheüs tot hen had gezonden, “die zal u mijn wegen, die in Christus zijn, in herinnering brengen, zoals ik die overal in elke gemeente leer”. Er was uniformiteit (gelijkheid, eensluidendheid en onveranderlijkheid) in de wegen, in de wijze van doen en in de leer van de apostel. Hij handelde op dezelfde wijze in iedere vergadering. Daardoor gaf hij aan de gelovigen een voorbeeld van de eenheid zoals deze onder de vergaderingen in leer en praktijk moet bestaan.

Vervolgens zegt de apostel in hoofdstuk 7:17, waar de kwestie van het huwelijk aan de orde is: “Maar zoals de Heer aan een ieder heeft toebedeeld, zoals God een ieder geroepen heeft, zó moet hij wandelen. En zo verorden ik **in alle gemeenten**”. Ook als het om huwelijksbetrekkingen ging moest er één leer en praktijk zijn in alle vergaderingen.

Dan zegt de apostel in hoofdstuk 11:3-16, waar het gaat over de vrouw die haar hoofd moet bedekken als ze bidt of profeteert: “Doch als iemand lust heeft tot twisten, wij hebben zulk een gewoonte niet, evenmin **de Gemeenten van God**” (vers 16). Er was wat betreft de hoofdbedekking van de vrouw één en dezelfde praktijk en orde in alle vergaderingen.

In hoofdstuk 14:33 schrijft de apostel: “Want God is niet een God van verwarring, maar van vrede, zoals **in alle gemeenten** van de heiligen”. In alle vergaderingen moesten “alle dingen welvoeglijk en met orde gebeuren” (vers 40) en in vrede.

Opnieuw wordt op de eenheid gewezen in hoofdstuk 16:1-2:

“Wat nu de inzameling voor de heiligen betreft, doet ook gij zoals ik verordend heb **aan de gemeenten** van Galatië. Laat een ieder van u op de eerste dag van de week thuis iets terzijde leggen en opsparen naardat hij welvaart heeft”. Zelfs wat betrof een normale zaak als de collecte, behoorde er een uniforme regel te zijn onder de vergaderingen van Galatië en onder alle andere vergaderingen, die inhield dat de gelovigen op de eerste dag van de week

iets terzijde moesten leggen, al naar gelang de voorspoed die God hen gegeven had.

In hoofdstuk 16:19 lezen we: “U groeten **de gemeenten** van Asia”. Hier vinden we opnieuw het gezamenlijke gezichtspunt.

Als we verder gaan naar de Tweede Brief aan de Korinthiërs, dan zien we dat deze is gericht aan “de Gemeente van God die te Korinthe is, **met alle heiligen die in geheel Achaje zijn**” (2 Kor. 1:1). Hier verbindt de apostel Paulus de Gemeente van God te Korinthe met alle heiligen in de provincie Achaje, waartoe ook Korinthe behoorde. Hij beschouwde hen niet als onafhankelijke vergaderingen, maar als samen een eenheid vormende in geheel Achaje.

In 2 Korinthe 11:28 hebben we opnieuw een voorbeeld van eenheid. Als de apostel Paulus spreekt over zijn lijdensweg zegt hij: “Behalve de dingen die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de bezorgdheid over **al de gemeenten**”. In het hart van deze geliefde dienstknecht van God vormden al de gemeenten samen één geheel en voor al deze gemeenten droeg hij zorg.

Leren deze vele Schriftgedeelten niet afdoende dat de apostel, geïnspireerd door de Heilige Geest, het principe van de eenheid van de vergaderingen onderwees en praktisch verwerkelijkte? Men moet wel moedwillig de ogen sluiten als men dit niet ziet na al de voorgaande gedeelten uit de beide Brieven aan de Korinthiërs te hebben gelezen.

Zoals broeder F.B. Hole terecht heeft geschreven, vinden we in deze beide brieven:

1. de plaatselijke vergadering, het eerste terrein van elke praktische gemeenschap, met haar verantwoordelijkheden wat betreft orde en tucht;
2. de omringende vergaderingen in het betreffende omliggende gebied of de provincie. Zij zijn de eerst betrokkenen wanneer een plaatselijke vergadering faalt;
3. de hele Gemeente overal ter wereld, de uiterste grens tot waartoe de invloed van zulk een falen zich kan uitstrekken.

Allereerst komt dus de plaatselijke verantwoordelijkheid, daarna een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de vergaderingen in de omgeving, de provincie of het land, en tenslotte de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de vergaderingen overal ter wereld om een gemeenschappelijk en eensgezind getuigenis voor Christus te handhaven.

De gemeenten van Galatië

Ook de Brief aan de Galaten was niet aan één vergadering gericht, maar “**aan de gemeenten van Galatië**” (Gal. 1:2). De apostel Paulus dacht aan al die gemeenten als aan een verenigd getuigenis voor Christus dat satan probeerde af te brengen van de hoop van het evangelie. Hij schreef deze Brief dan ook aan al die gemeenten.

Romeinen 16

Uit de vele groeten in Romeinen 16 kunnen we opmaken hoe nauw de banden waren tussen de arbeiders in Griekenland en de heiligen in Rome. In vers 16 lezen wij de uitdrukking: “**al de gemeenten van Christus** groeten u”. Deze uitdrukking toont ons hetzelfde gemeenschappelijke oogpunt van de vergaderingen zoals we dat gezien hebben in de

Brieven aan de Korinthiërs en aan de gemeenten van Galatië.

De Handelingen van de Apostelen

In hoofdstuk 8 zien we hoe de gelovigen te Samaria in een gelukkige gemeenschap werden gebracht met de gelovigen te Jeruzalem, doordat de apostelen Petrus en Johannes tot hen afkwamen en hen de handen oplegden, waardoor zij de Heilige Geest ontvingen. Van oudsher was er sprake van rivaliteit of wedijver tussen Jeruzalem en Samaria. Wanneer nu de gelovigen in deze plaatsen afzonderlijk en onafhankelijk van elkaar de Heilige Geest hadden ontvangen, dan zou hun rivaliteit waarschijnlijk groter dan ooit tevoren zijn geworden. Samaria moest daarom Jeruzalem erkennen. Onafhankelijkheid kon niet worden toegestaan.

In Handelingen 9:31, na de bekering van Saulus van Tarsus lezen we: “**De gemeenten dan door heel Judéa, Galiléa en Samaria** hadden vrede en werden opgebouwd en wandelden in de vreze des Heren en zij namen toe door de vertroosting van de Heilige Geest”. Laat dit ook niet een eenheid zien van de vergaderingen in al deze landstreken? Hoe kon het ook anders, wanneer ze wandelden in de vreze des Heren en in de vertroosting van de Heilige Geest?

Als we dan verder gaan naar Handelingen 15, vinden we daarin een duidelijk en levendig voorbeeld hoe de Nieuwtestamentische vergaderingen in eenheid handelden, alsook van dat wat ze deden toen die eenheid werd bedreigd. Sommigen uit Judéa stonden erop dat de gelovigen uit de volken besneden moesten worden en de wet van Mozes moesten onderhouden. Nadat Paulus en Barnabas hierover met hen niet weinig hadden geredetwist, werd besloten dat deze twee broeders samen met enige anderen uit Antiochië zouden opgaan naar de apostelen en de oudsten te Jeruzalem over deze twistvraag. Daar werd deze kwestie tijdens een gezamenlijke bespreking geregeld en de wil van de Heer werd volkomen duidelijk zowel voor gelovigen uit de Joden als voor gelovigen uit de volken. Er werd een brief geschreven en deze werd gezonden naar de broeders uit de volken in Antiochië, Syrië en Cilicië door middel van mannen die de apostelen, de oudsten en de gehele gemeente te Jeruzalem daartoe hadden uitgekozen. Toen de brief aan de gelovigen te Antiochië werd voorgelezen, “verblijdden zij zich over de vertroosting” (Hand. 15:31). Een scheuring onder de vergaderingen was voorkomen door een gezamenlijk overleg en door een gemeenschappelijk handelen en blijdschap en vertroosting was het zegenrijk gevolg.

Er was geen sprake van dat Antiochië op een bepaalde wijze zou kunnen handelen door gelovigen uit de volken te ontvangen overeenkomstig Gods vrije genade, en dat Jeruzalem anders zou willen handelen en de gelovigen uit de volken niet zou toelaten. Een dergelijke onafhankelijkheid is hier niet te bespeuren. Door de hele Schrift heen vinden we geen enkel spoor van een dergelijke wanorde en onafhankelijkheid, maar in praktijk en leer wordt duidelijk benadrukt dat er op aarde één Lichaam is, waarvan de eenheid de grondslag van alle zegen is. Elke Christen heeft daarom de dure plicht deze eenheid te handhaven.

Hoewel er tegenwoordig geen apostelen meer zijn en er geen “Jeruzalem” meer is zoals in Handelingen 15, vinden we in dit hoofdstuk toch een belangrijk beginsel voor ons neergelegd, waarnaar wij te allen tijde dienen te handelen. Het gaat hierom dat de vraagstukken of problemen die de Gemeente als geheel betreffen, biddend dienen te worden overdacht in een gezamenlijke bespreking van verantwoordelijke broeders uit de

afzonderlijke vergaderingen, die samen in gebed en bespreking de leiding van de Heer zoeken. Vergaderingen of individuele personen hebben niet het recht onafhankelijk te handelen in zulke zaken die de gehele Gemeente betreffen. We moeten "ons beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede" en daarbij niet vergeten om "in alle ootmoed en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid elkaar in liefde te verdragen" (Ef. 4:2-3). "Is er geen wijze raadslagen zijn, vervalt het volk; maar de behoudenis is in de veelheid der raadsliden" (Spr. 11:14).

We moeten hierbij echter wel bedenken dat het gezag om voor de Heer te kunnen handelen, in overeenstemming met Zijn Woord alleen gegeven is aan de plaatselijke vergadering die tot Zijn Naam vergaderd is. Hoewel het noodzakelijk kan zijn dat broeders op een gezamenlijke bespreking beraadslagen, is aan hen als broeders toch niet het gezag verleend om besluiten te nemen die voor allen bindend zijn. Dit is uitsluitend het voorrecht van een plaatselijke vergadering, die handelt in de Naam van de Heer Jezus en in overeenstemming met Zijn Woord.

We menen dat we het voorgaande moeten leren uit Handelingen 15. De lezer kan zelf beoordelen of het hiernavolgende commentaar op dit hoofdstuk wel Schriftuurlijk is:

'Voor de Raad te Jeruzalem (in Hand. 15), waar de apostelen en oudsten over een aangelegenheid, de Christelijke vrijheid van de gelovigen uit de volken betreffend, beslisten, bestaat in onze dagen geen tegenhanger, want wij bezitten thans de volledige Nieuwtestamentische geschriften als onze gids voor alle vragen' (tot zover het citaat). Dezelfde schrijver zegt: 'Elke plaatselijke gemeente staat op zichzelf... Ook is er geen sprake van een bond of confederatie van gemeenten in een land, een provincie of een gebied' ('The Church of God', door F. Ferguson).

Hier zien we hoeveel van de Schrift wordt verworpen en genegeerd door hen die het principe van de onafhankelijkheid van de vergaderingen aanvaardden. Een andere dienstknecht van de Heer, die ook de onafhankelijkheid van de vergaderingen handhaafde, vertelde me eens dat hij niet geloofde dat de apostelen en oudsten door de Heilige Geest waren geleid toen ze bijeenkwamen voor de bespreking in Handelingen 15. Wat een vermetelheid en een verwerping van Gods Woord alleen maar om een eigenwillig principe te kunnen handhaven. De apostelen en de oudsten konden zeggen: "Want de Heilige Geest en wij hebben gedacht dat het goed was" (vers 28).

Samenvatting

Zo zien we dus dat er ten tijde van het Nieuwe Testament onder de vergaderingen een praktische band van actieve gemeenschap in de waarheid bestond, gedragen en versterkt door de werkzame kracht van de Heilige Geest. Er bestond in feite een groep van vergaderingen van Gods kinderen die met elkaar in gemeenschap waren, met uitsluiting van allen die niet behoorden tot de gemeenschap van het éne Lichaam. Niet alleen werd de waarheid van het éne Lichaam erkend, maar er was ook zichtbaar een overvloedige liefde en genegenheid in de éne Geest.

Onder de Nieuwtestamentische vergaderingen is geen spoor van onafhankelijkheid te bespeuren noch in de leer noch in de praktijk, of zelfs maar de geringste aanwijzing in de

richting van de huidige leer dat elke plaatselijke vergadering op zichzelf zou staan. Deze onafhankelijkheidsleer berust daarom op menselijke verzinselen en moet worden verworpen als zijnde niet uit God.

(Wordt vervolgd).

R.K. Campbell.

Schriftuurlijke betrekkingen tussen de vergaderingen (3)

OP DE AARDE GEBONDEN

Het beginsel van eenheid van handelen vinden we eveneens aangeduid in de woorden van Christus onze Heer in Mattheüs 18:18: "Voorwaar, Ik zeg u: Alles wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn; en alles wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemel ontbonden zijn". In de voorafgaande verzen sprak Christus over tucht en over iemand die niet naar de Gemeente wilde horen en geen berouw wilde tonen over zijn zonde tegenover zijn broeder. Zo iemand moest uit het midden van de Gemeente worden weggedaan en zijn zonde moest door die tuchtmaatregel op hem gebonden worden.

Het algemeen geldend karakter van de tucht

Deze bestuurlijke gezagshandeling van het binden of ontbinden van zonden door hen die tot de Naam van de Heer Jezus Christus vergaderd zijn, is naar de Woorden van de Heer bindend zowel op de aarde als in de hemel. Merk op dat de Heer niet zegt: "Alles wat gij zult binden in de Gemeente of in de Vergadering, zal in de hemel gebonden zijn", maar: "Alles wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn". Deze uitdrukking "op de aarde" omvat ongetwijfeld meer dan alleen de plaatselijke vergadering waarin de tucht wordt uitgeoefend. Deze woorden van Christus laten ons zien dat de tuchthandeling van één vergadering waartoe in de Naam van de Heer besloten is, bindend is voor alle andere vergaderingen op de aarde. Wat in overeenstemming met Zijn Woord gebonden is in één vergadering, is op de hele aarde gebonden en bekrachtigd in de hemel, en dient daarom als zodanig te worden erkend door alle vergaderingen. Hiervan af te wijken zou een ontkenning betekenen van de eenheid van het Lichaam van Christus; het betekent eveneens dat men dan handelt als onafhankelijke vergaderingen in strijd met de Woorden van de Heer die immers zeggen dat een besluit van een vergadering bindend is op de aarde en in de hemel.

Indien iemand op Schriftuurlijke gronden door een plaatselijke vergadering uitgesloten is, dan bevindt hij zich buiten de hele Gemeente van God op aarde, en moet hij worden beschouwd als uitgesloten door iedere andere vergadering, waar ook op aarde. Zoals we reeds eerder hebben vastgesteld, vertegenwoordigt de plaatselijke vergadering de gehele Gemeente van God op aarde en handelt als zodanig voor en in de plaats van die gehele Gemeente op aarde en dus niet alleen maar voor zichzelf plaatselijk. De eenheid van handelen in tuchtzaken in het midden van de vergaderingen wordt ons zo geleerd door de woorden van de Heer in Mattheüs 18:18.

Iemand heeft eens terecht geschreven: "Veronderstel dat wij hier een persoon moeten uitsluiten en u in S. ontvangt hem wel, dan ontkent u hiermee duidelijk dat wij hier ter plaatse als gelovigen tezamen vergaderd zijn tot de Naam van Christus, die handelen op Zijn gezag, want juist daarop berust het uitoefenen van tucht. Bovendien wordt dan ook de eenheid van het Lichaam geheel en al geloofend. Het is toch duidelijk dat, als ik in getrouwheid aan Christus een aandeel heb in iemands uitsluiting hier ter plaatse, ik dat aandeel niet kan handhaven in een andere plaats als ik daar met hem zou broodbreken. Broeders die tot de Naam van de Heer vergaderd zijn, zijn niet onfeilbaar en het aantekenen van bezwaar kan heel terecht zijn, maar als iemand wordt toegelaten in de ene plaats, terwijl

hij uitgesloten is in een andere plaats, dan is het duidelijk dat dit het einde betekent van de eenheid en het gemeenschappelijk handelen ... Hoe zou ik het eens kunnen zijn met iemands uitsluiting hier ter plaatse en tegelijkertijd met zijn toelating te S.? Het is absoluut onmogelijk om weloverwogen tot zó'n conclusie te komen. Wanneer ik hier ter plaatse niet met hem in gemeenschap ben en elders wel, is er geen sprake meer van de eenheid van het Lichaam. En waar blijft dan het gezag van de Heer?" (J.N. Darby).

Een verkeerde handelwijze

Het is niet denkbeeldig dat een vergadering faalt in haar tucht - uitoefening en een verkeerde beslissing neemt. Het is mogelijk dat men de wil van God niet verstaat door een lage geestelijke of zelfs vleselijke toestand en het kan nodig zijn dat haar handelwijze wordt herzien. Desondanks behoort het besluit van een vergadering, zelfs als het twijfelachtig is, door andere vergaderingen in eerste instantie te worden gerespecteerd. Geen enkele vergadering heeft het recht onmiddellijk een beslissing van een andere vergadering terzijde te schuiven, omdat men die als onrechtvaardig beoordeelt. Dat zou onafhankelijk handelen zijn. Wanneer de ene vergadering zich aanmatigt bevoegd te zijn de handelingen van een andere vergadering te beoordelen en meent voor zichzelf wel te kunnen beslissen of zij haar besluiten al of niet zal accepteren, is dit in de praktijk beslist een loochening van de waarheid van het éne Lichaam en volslagen onafhankelijkheid.

Wij geloven dat de hiernavolgende citaten uit de geschriften van een hooggeacht dienstknecht van Christus, J.N. Darby, Gods weg aanwijzen die gevolgd moet worden met betrekking tot vergaderingsbesluiten en de onderlinge verhoudingen tussen de vergaderingen:

'Ik ben altijd van mening geweest dat het de weg van de wijsheid is en wat God ook erkent, namelijk om in eerste instantie het besluit van een vergadering te eerbiedigen... Zelfs al twijfel ik aan de juistheid van een beslissing van een vergadering, moet ik die toch in eerste instantie aanvaarden en daarnaar handelen. Ik weet bij ondervinding dat het Gods weg is om een beslissing van een vergadering van God te eerbiedigen, waarbij er vrijheid is om bezwaar te maken en de vergadering te vragen haar oordeel te herzien' ("Letters", nieuwe uitgave, deel 2, pag. 132 en 399).

'Maar hoewel een plaatselijke vergadering in feite een eigen, persoonlijke verantwoordelijkheid heeft; en hoewel haar besluiten, wanneer die uit God zijn, de andere vergaderingen binden, aangezien zij in de eenheid van het éne Lichaam staan, doet dit feit niets af aan een ander feit van het hoogste belang, dat velen lijken te vergeten, namelijk het feit dat de broeders uit andere plaatsen de vrijheid hebben zich in een bepaalde vergadering, evenzeer als de plaatselijke broeders, te uiten tijdens een bespreking van de aangelegenheden die deze vergadering van gelovigen betreffen, hoewel zij niet tot die plaatselijke vergadering behoren. Wanneer we dit zouden ontkennen, zou dit een ernstige loochening zijn van de eenheid van het Lichaam van Christus'.

'Bovendien kunnen het geweten en de zedelijke toestand van een plaatselijke vergadering zodanig zijn dat men blijk geeft van onwetendheid, of op z'n minst van een gebrekkig inzicht en een beperkt begrip van datgene wat wij verschuldigd zijn aan de heerlijkheid van Christus

en aan Hem Zelf. Dit alles kan het geestelijk inzicht zozeer verzwakken dat er geen enkele geestelijke kracht meer is om zowel het goede als het kwade te onderscheiden. Het is ook mogelijk dat in een vergadering vooroordelen, haast, of zelfs voorliefde voor personen, en de invloed van één persoon of van meerderen, het oordeel van een vergadering op een dwaalspoor kunnen brengen, en er de oorzaak van zijn dat er onterecht tucht wordt uitgeoefend en op deze wijze een broeder ernstig onrecht wordt aangedaan’.

‘Wanneer dit het geval is, is het een echte zegen als geestelijke en wijze broeders uit andere vergaderingen zich hiermee zouden bezig houden en zouden proberen het geweten van de vergadering wakker te maken; eveneens wanneer ze zouden komen op verzoek van de betreffende vergadering of van degenen voor wie deze aangelegenheid op dit ogenblik de grote moeilijkheid vormt. In zo'n geval moet hun bemoeienis geenszins worden ervaren als een inmenging, maar zij moet worden aangenomen en erkend in de Naam van de Heer. Elke andere handelwijze zou goedkeuring van onafhankelijkheid betekenen en een loochening van de eenheid van het Lichaam van Christus’.

‘Niettemin dienen zij die op deze wijze eens hulp willen bieden, niet op te treden zonder de overigen in de vergadering, maar met het geweten van allen rekening te houden.’

‘Wanneer een vergadering alle bezwaren heeft afgewezen en weigert de hulp en het oordeel van andere broeders aan te nemen, als het geduld uitgeput is, is een vergadering die daarmee in gemeenschap is geweest gerechtigd, als ze het verkeerde besluit van deze vergadering herroept en de persoon die uitgesloten was ontvangt, als zijn vergadering een verkeerd besluit ten aanzien van hem had genomen. Maar als we tot deze extreme maatregel gedwongen zijn, is deze moeilijkheid een zaak geworden van het weigeren van gemeenschap met de vergadering die verkeerd gehandeld heeft, en daardoor uit eigener beweging haar gemeenschap verbroken heeft met de overigen die handelen met het oog op de eenheid van het Lichaam. Dergelijke maatregelen kunnen alleen na veel zorg en geduld genomen worden, opdat allen in hun geweten overtuigd kunnen zijn dat deze handelwijze uit God is’.

‘Ik vraag aandacht voor deze onderwerpen omdat er een tendens tot onafhankelijk handelen zou kunnen ontstaan in elke plaatselijke vergadering door de dienst te weigeren van broeders uit andere plaatsen die in gemeenschap zijn’. (Bovenstaande citaten zijn vertaald uit de ‘Messenger Évangé-lique van 1872’).

(Wordt vervolgd).

R.K. Campbell.

Schriftuurlijke betrekkingen tussen de vergaderingen (4)

Goddelijke handelwijze

Graag willen we hier enkele dingen noemen die naar onze overtuiging de handelwijze naar Gods wil zijn wat betreft het handelen van een vergadering bij het binden of ontbinden en bij mogelijke fouten die daarbij gemaakt kunnen worden. We laten in het kort de volgende opsomming van beginselen volgen:

1. Normaal gesproken bindt God volgens Mattheüs 18:18 datgene in de hemel, wat de vergadering op aarde bindt. Wanneer iemand niet wil horen naar de Gemeente, die namens God handelt, openbaart hij weerspanning, wat een zonde van de toverij is en weerstreven, wat afgoderij en beeldendienst is (1 Samuël 15:23). Dit vers luidt in de J.N. Darby-vertaling: "Want rebellie (opstand) is [als] de zonde van waarzeggerij en eigenzinnigheid is [als] ongerechtigheid en afgodendienst".
2. Het is noodzakelijk dat de gelovigen bij vergaderings-besluiten aan elkaar en aan de Heer onderdanig zijn (1 Petrus 5:5). Als er in een vergadering geen eenheid van oordeel is, moet de éne groep haar mening niet doorzetten tegen de bezwaren van de anderen. Anderzijds, wanneer een vergadering grotendeels eenstemmig is, is het Schriftuurlijk dat de anderen zich bij dat oordeel neerleggen, zelfs als ze menen dat dit onjuist is, tenzij het gaat om een zaak van zéér essentieel belang.
3. Wanneer echter het oordeel van een vergadering beslist onrechtvaardig is en niet vanuit de Schriften kan worden onderbouwd, kunnen we niet geloven dat de Rechter der ganse aarde, Die doet wat recht is (Genesis 18:25) van iemand zou vergen zich blijvend te buigen voor iets dat onrechtvaardig is en in strijd met de Schrift. De woorden van de Heer: "Alles wat gij op aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn", zijn niet onvoorwaardelijk en definitief en mogen niet verkeerd uitgelegd worden als gelijkstaand met "goedgekeurd in de hemel". De troon in de hemel kan alleen datgene goedkeuren wat rechtvaardig is, wat in overeenstemming met Gods Woord is en door Zijn Geest bewerkt. Een handeling van een vergadering kan wel worden beschouwd als gebonden in de hemel, maar als die handeling niet in overeenstemming is met het Woord en de wil van God, zal zij veeleer een knellende band zijn met een nasleep van verdriet en verwarring, dan dat zij een verenigende band van vrede is, die harten samenvoegt in een gelukkige, heilige en onbelemmerde gemeenschap in de Geest.
4. In dergelijke gevallen van een onjuist en onrechtvaardig oordeel van een vergadering, moet er op een ordelijke en Goddelijke wijze gehandeld worden. Wanneer een ieder doet wat recht is in zijn eigen ogen, is verwarring het gevolg, zoals in de dagen van de richters in Israël (Richteren 17:6; 21:25) en het gezag wordt dan nietig verklaard of wordt dan in de wind geslagen. Maar: "God is niet [een God] van verwarring, maar van vrede" (1 Korinthe 14:33). De ordelijke handelwijze voor personen of voor vergaderingen die geestelijk geoefend zijn ten aanzien van dit verkeerd genomen besluit zou moeten zijn dat zij hun geestelijke oefeningen in een geest van genade voorstellen aan de vergadering en proberen haar "een nog uitnemender weg" te wijzen (1 Korinthe 12:31). Wanneer ons oog en ons hart eenvoudig zijn, zullen we Gods eer en verheerlijking zoeken en niet trachten onszelf te rechtvaardigen. Op deze wijze zal het beginsel van genade in het geven van leiding toegepast worden

- zowel op vergaderingen als op individuele personen.
5. In een dergelijk geval moet de vergadering bereid zijn haar oordeel en handelwijze opnieuw te overwegen, omdat die naar het oordeel van de broeders in het algemeen zichzelf niet aanbevelen als uit God en evenmin overeenkomstig Zijn Woord. Gods Woord is ons gegeven om te verbeteren (2 Timotheüs 3:16) evengoed als voor andere doeleinden, en vergaderingen zowel als personen dienen zich aan dat Woord te onderwerpen.
 6. Uiteindelijk heeft onderwerping aan het hoogste gezag voorrang boven onderwerping aan ondergeschikt gezag; en de oproep om te "horen wat de Geest tot de gemeenten zegt" (Openbaring 2:7,11,17,29; 3:6,13,22) heeft voorrang boven de opdracht om "naar de gemeente te horen" (Mattheüs 18:17). Dit is in overeenstemming met het uitgangspunt in Handelingen 5:29: 'Men moet God meer gehoorzaam zijn dan mensen'. Wanneer een vergadering eigenzinnig of verkeerd optreedt, handelt zij 'naar de mens' (1 Korinthe 3:3). Christus blijft steeds het Hoofd van de Gemeente en alles moet aan Hem onderworpen zijn.
 7. Wanneer een vergadering daarom voortdurend blijft volharden in een oordeel dat door hun broeders algemeen als onrechtvaardig en in strijd met de Schrift wordt beoordeeld, dan openbaart deze vergadering dat zij - door verbetering en terechtwijzing vanuit Gods Woord te weigeren - zich niet aan de Heer, het Hoofd van de Gemeente, onderwerpt en verliest zo haar eigenlijke karakter als vergadering van God. Uiteindelijk zal zo'n vergadering door de anderen afgesneden moeten worden van de gemeenschap. Dit zou een extreme situatie zijn, en deze maatregel behoort alleen te worden genomen nadat alle pogingen van de genade om haar te herstellen, hebben gefaald.

We vertrouwen dat het voorgaande onze lezers zal helpen om duidelijker de Goddelijke weg te onderscheiden met betrekking tot de besluiten van de vergaderingen en de juiste betrekkingen die tussen de vergaderingen onderling moeten bestaan, in het bijzonder wanneer falen en moeilijkheden zich openbaren. Het is te wensen dat wij voor extreme handelingen van elke aard bewaard mogen blijven, zowel ter ene als ter andere zijde en eveneens behoed mogen worden voor onafhankelijkheid, in welke vorm dan ook.

De zeven Gemeenten in Klein-Azië

Zij die het beginsel van de onafhankelijke vergaderingen verdedigen, beroepen zich als grondslag voor hun handelwijze voortdurend op de Zendbrieven aan de zeven gemeenten in Klein -Azië, zoals vermeld in Openbaring 2 en 3. Zij wijzen erop dat de Heer Zich tot elke vergadering afzonderlijk richtte, en niet Efeze met het falen en de ongerechtigheid van Pergamus of met die van Thiatyra belastte, of omgekeerd. Daaruit trekken zij de conclusie dat wij niet verantwoordelijk zijn voor dat wat in andere vergaderingen plaatsvindt, maar dat iedere vergadering, voor haar eigen aangelegenheden, uitsluitend verantwoording verschuldigd is aan Christus als haar Hoofd. Laten wij deze leer eens onderzoeken en nagaan of zij in overeenstemming is met de gehele waarheid van de Schrift.

Allereerst willen we erop wijzen dat het Boek der Openbaring ons niet de orde in de Gemeente leert of ons de beginselen van het vergaderen voorschrijft. Dat is niet het doel van dit Bijbelboek. Hoewel we stellig uit deze eerste drie hoofdstukken van de Openbaring

veel nuttige waarheden aangaande het gedrag en de ontwikkeling van de Gemeente kunnen leren, aangezien deze hoofdstukken ons in werkelijkheid de profetische geschiedenis van de belijdende Christenheid weergeven, hebben we toch absoluut het Boek der Handelingen en de Brieven van de apostel Paulus nodig om volledig onderwijs te ontvangen over de Gemeente en haar orde alsmede over de beginselen voor haar gedrag en handelwijze. Hieraan hebben we reeds eerder aandacht geschonken, en we hebben vastgesteld dat nergens in de Schrift ook maar enige vorm van onafhankelijkheid in handelen wordt geleerd of in praktijk werd gebracht. Maar wel hebben wij daarin gevonden de leer van de eenheid van de Gemeente en van de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid en het gezamenlijk handelen.

Plaatselijke verantwoordelijkheid

Het is vanzelfsprekend zeker waar dat elke vergadering in de eerste plaats verantwoording verschuldigd is aan Christus, haar Hoofd, voor dat wat in haar midden gebeurt.

Allereerst geldt de plaatselijke verantwoordelijkheid van iedere vergadering om de heiligheid van de Heer en de Schriftuurlijke orde te handhaven op haar eigen terrein van verantwoordelijkheid. Het is daarom alleen maar vanzelfsprekend dat we zien dat de Heer de zeven gemeenten in Klein-Azië afzonderlijk aanspreekt en elk van hen aanwijst wat Hij in hun midden goedkeurt, en ook wat niet in overeenstemming is met Zijn heiligheid of Zijn wensen en verlangens. Maar de hele waarheid van deze zaak is dat haar verantwoordelijkheid niet ophoudt bij haarzelf als plaatselijke vergadering.

Gezamenlijke verantwoordelijkheid

Er bestaat een gezamenlijke zowel als een plaatselijke verantwoordelijkheid om de waarheden van Gods Woord te handhaven. Dit vloeit voort uit het feit dat we leden zijn van het éne Lichaam van Christus. De afzonderlijke vergaderingen zijn een deel van dat éne Lichaam van Christus op aarde, en kunnen dus niet bestaan als even zo vele plaatselijke, van elkaar onafhankelijke lichamen. Zij zijn de plaatselijke vertegenwoordigingen van het éne Lichaam van Christus op aarde, en de belangen van het gehele Lichaam moeten óók de belangen en de zorg zijn van iedere plaatselijke vergadering.

Wanneer wij ons nu rechtstreeks bepalen bij de Zendbrieven aan de zeven Gemeenten in Klein-Azië, dan vinden we dat de Heer niet alleen iedere gemeente aansprakelijk stelde voor de toestand in haar eigen midden, maar dat Hij ook elke brief besloot met: "Wie oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt". Let er op dat Hij niet zei: "Hoor wat de Geest tot u zegt", of "tot de gemeente", maar: "...die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt". Dit is meervoud en wijst op de gezamenlijke verantwoordelijkheid en op de eenheid van de vergaderingen.

Efése moest niet alleen horen wat de Heer tot haar plaatselijk te zeggen had, maar zij moest horen wat de Geest te zeggen had tot alle gemeenten in Klein-Azië. Hetzelfde gold voor elke andere gemeente. Zij moesten horen datgene wat de Geest tot de andere gemeenten zei, evengoed als zij moesten horen datgene wat tot henzelf gezegd werd. Zij mochten niet onwetend zijn aangaande eikaars geestelijke toestand, noch daar onverschillig tegenover

staan. Elke vergadering moest weten wat de Geest van God te zeggen had over de verkeerde of boze dingen in iedere andere vergadering, en zij droegen daarvoor een gezamenlijke verantwoordelijkheid.

Wanneer het door de Heer aangewezen bestaande kwaad in Thyatira niet werd weggedaan, konden Smyrna of Filadelfia dan personen uit de vergadering van Thyatira ontvangen of de heiligen met een aanbevelingsbrief daarheen zenden? Zeer zeker niet! Door dat te doen zouden ze immers gemeenschap uitdrukken en verbonden worden met dat wat de Heer als kwaad veroordeeld had. Verbinding met kwaad verontreinigt. "Weet gij niet dat een weinig zuurdeeg het hele deeg zuur maakt?" (1 Korinthiërs 5:6).

De overwinnaars aangesproken

In elke Zendbrief aan de verschillende gemeenten in Klein-Azië wordt de overwinnaar aangesproken in verbinding met het horen van datgene wat de Geest tot de gemeenten zegt. Overwinnaars zouden acht geven op de boodschap van de Geest en het kwaad wegdoen, of anders zichzelf wegreinigen van het kwaad door zichzelf van het kwaad af te zonderen. Wanneer de vergadering zichzelf niet zou oordelen en het kwaad niet uit haar midden zou wegdoen, dan zouden de afgezonderde overwinnaars de enigen zijn met wie gemeenschap kon worden geoefend in gerechtigheid en heiligheid.

Zou de vergadering te Efeze nog erkend kunnen worden als een vergadering van God, en zouden er nog individuele gelovigen daaruit ontvangen of naar deze vergadering aanbevolen kunnen worden, nadat de Heer de kandelaar uit hun midden had weggenomen, zoals Hij hun gezegd had dat Hij doen zou, wanneer zij zich niet zouden bekeren? Zeer zeker niet! Alleen de afgezonderde overwinnaars konden worden erkend en in gemeenschap worden ontvangen door de overwinnaars in andere plaatsen. Deze handelwijze zou de goedkeuring van de Heer ontvangen.

We vinden dus in de Zendbrieven aan de zeven Gemeenten in Klein-Azië geen enkele grond voor de gedachte van onafhankelijke vergaderingen, maar veeleer zien we daarin het eenstemmige, onveranderlijke onderwijs van de Schriften betreffende de eenheid en de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de vergaderingen.

(Wordt vervolgd).

256

R. K. Campbell.

Schriftuurlijke betrekkingen tussen de vergaderingen (5)

Voorbeelden van eenheid in Israël

In het Oude Testament erkende God het volk Israël als Zijn volk. Zij waren Zijn uitverkorenen, en Hij was hun God en woonde in hun midden.

In het Nieuwe Testament vormt God een Gemeente uit alle volken en erkent haar als Zijn woonplaats en als Zijn volk. We hebben al eerder uitgelegd dat de Nieuwtestamentische Gemeente gekenmerkt werd door eenheid in haar beginselen en in haar handelwijzen. We zullen nu zien dat het beginsel van eenheid ook Gods bedoeling en wil was voor het volk Israël en dat de eenheid van de twaalf stammen in het Oude Testament steeds opnieuw werd benadrukt en vereist.

Het is belangrijk dat we acht slaan op dit beginsel van eenheid in Israël, aangezien ons in het Nieuwe Testament wordt medegedeeld dat "alles wat tevoren geschreven is, tot onze lering is geschreven", en dat "al deze dingen" in Israël "hun zijn overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden der eeuwen gekomen zijn". Het zijn typen en zij vormen een "schaduw van de toekomstige goederen" (Rom. 15:4; 1 Kor. 10:11; Hebr. 10:1).

Want indien het volk Israël één was, hoeveel te meer is dan het Lichaam van Christus, de Gemeente, één! En wanneer onafhankelijkheid al in Israël verkeerd was, hoeveel te meer moet het dan verkeerd zijn in de Gemeente van God!

Wanneer we willen wijzen op voorbeelden van de eenheid van het volk Israël kunnen we naar onze mening niet beter doen dan de woorden van C.H. Mackintosh (uit "Aantekeningen op Deuteronomium") te citeren, die dit onderwerp op duidelijke wijze als volgt heeft samengevat:

Het volk was één

'De steden en stammen waren niet onafhankelijk, zij waren tezamen verenigd door een heilige band van nationale eenheid - een eenheid die haar middelpunt had in de plaats waar God tegenwoordig was. De twaalf stammen van Israël waren onverbreekbaar met elkaar verbonden. De twaalf toonbroden op de gouden tafel in het Heilige vormden het prachtige beeld van deze eenheid. Elke ware Israëliet erkende deze eenheid en verheugde zich erin. De twaalf stenen in de rivierbedding van de Jordaan en de twaalf stenen op de andere oever van de Jordaan, en Elia's twaalf stenen op de berg Karmel - zij maakten allen dezelfde grote waarheid bekend: de onverbreekbare eenheid van de twaalf stammen van Israël'.

'De vrome koning Hizkia erkende deze waarheid toen hij opdracht gaf dat het brandoffer en het zondoffer voor heel Israël gebracht zouden worden (2 Kron. 29:24). De gelovige en trouwe koning Josia erkende deze waarheid eveneens en handelde ernaar, toen hij zijn hervormingsmaatregelen doorvoerde in alle landen die aan de kinderen Israëls toebehoorden (2 Kron. 34:33).

De apostel Paulus getuigt in zijn prachtige toespraak voor koning Agrippa van dezelfde waarheid, als hij zegt: "tot welke belofte onze twaalf stammen, voortdurend nacht en dag

God dienende, hopen te komen" (Hand. 26:7).

'En wanneer we vooruitzien naar de stralende toekomst, schijnt dezelfde schitterende waarheid met hemelse luister in het zevende hoofdstuk van het Boek der Openbaring, waar we de twaalf stammen van Israël zien, verzegeld en in veiligheid gebracht om de zegen en heerlijkheid van God te kunnen ontvangen in verbinding met een grote schare die niemand tellen kon uit elke natie en alle geslachten en volken en talen. En tenslotte zien we in Openbaring 21 de namen van de twaalf stammen, gegraveerd in de poorten van de heilige stad Jeruzalem, de zetel en het middelpunt van de heerlijkheid van God en van het Lam'.

'Zo hebben we van de gouden tafel in het Heilige tot aan de gouden stad die neerdaalt van God uit de hemel een wonderbare ononderbroken keten van getuigenissen als bewijs van de geweldige waarheid van de onverbreekbare eenheid van de twaalf stammen van Israël'.

'En wanneer de vraag wordt gesteld: "Waar kunnen we deze eenheid zien?", of "Hoe zagen Elia, of Hizkia, of Josia of Paulus deze eenheid?", dan is het antwoord heel eenvoudig: zij zagen deze eenheid door het geloof. Zij sloegen een blik in Gods heiligdom, en daar, op de gouden tafel, aanschouwden zij de twaalf toonbroden die het volmaakte onderscheid en toch de volmaakte eenheid van de twaalf stammen bekendmaakten. Niets kan zo prachtig mooi zijn! Gods waarheid houdt stand in eeuwigheid! De eenheid van Israël werd gezien in het verleden en zij zal ook in de toekomst worden gezien! En hoewel de eenheid van Israël, evenals de meer verheven eenheid van de Gemeente, in de tegenwoordige tijd onzichtbaar is, niettemin neemt het geloof haar onveranderd aan, houdt haar onwrikbaar vast en belijdt haar tegenover tienduizend vijandelijke machten en invloeden'. Tot zover de woorden van C.H. Mackintosh.

In Jericho

In de geschiedenis van de zonde van Achan te Jericho zien we hoe God met Israël in tucht handelt op grond van haar nationale eenheid. Toen Achan, een man uit de stam van Juda, zondigde door overtreding van het verbond des HEREN, dat Hij Israël geboden had en nam van de vervloekte dingen in Jericho, ontstak de toorn des HEREN tegen de kinderen Israëls en liet God hen in de strijd bij Ai een nederlaag lijden. Toen Jozua hierover smekend riep tot de Heere HEERE, zei Hij: "Israël heeft gezondigd; en zij hebben ook Mijn verbond, dat Ik hun geboden had, overtreden; en ook hebben zij van het verbannene genomen en ook gestolen en ook gelogen....." (Jozua7:11).

Het kwaad betrof niet alleen Achan of zijn gezin of zijn stam, maar het betrof héél Israël. God stelde heel Israël aansprakelijk voor deze zaak, omdat alle stammen tezamen één volk vormden. In Gods oog was het hele volk vereenzelvigd of ééngemaakt met de zonde van Achan en daardoor verontreinigd. Niet alleen Achans gezin of de stam van Juda was erdoor verontreinigd en werd er verantwoordelijk voor gesteld, maar héél Israël. Daarom "stenigde gans Israël hem met stenen" (Jozua 7:25) en deed zó het kwaad weg. "Alzo keerde de HEERE Zich van de hittigheid van Zijn toorn" en kon Hij weer met het volk Israël zijn.

Hetzelfde beginsel is van toepassing op de Gemeente van God en op de afzonderlijke vergaderingen in onze tijd. Als iemand in een vergadering heeft gezondigd, is de gehele

vergadering daardoor verontreinigd en is verplicht te handelen met het kwaad, anders kan God niet langer met hen zijn. En evenzo worden ook alle vergaderingen die in gemeenschap zijn met een bepaalde vergadering waar kwaad wordt toegelaten, daardoor verontreinigd, en zij moeten dat kwaad dan ook oordelen. De Gemeente is één, zoals Israël één was, en voor beide geldt een overeenkomstige verantwoordelijkheid. Gods beginselen veranderen nooit; daarom is de les die God Israël in Jericho leerde, óók een les voor de Gemeente, hetgeen bevestigd wordt door de leer van het Nieuwe Testament.

Kwaad in een stad

In Deuteronomium 13:12-15 kreeg Israël aanwijzingen hoe te handelen wanneer zij over afgoderij in één van hun steden hoorden. Dit bericht moest worden onderzocht, en wanneer het de waarheid was en de zaak zeker bleek te zijn, dan moesten de inwoners van die stad geheel geslagen worden met de scherpte van het zwaard en de stad moest geheel met vuur worden verbrand. Er was bij voorbeeld geen sprake van dat iemand in het zuiden van Israël zou kunnen zeggen: 'Wat hebben wij te maken met die zonde in het noorden, of in die bepaalde stad? Een dergelijk kwaad wordt onder ons niet geleerd. Elke stad is verantwoordelijk voor het handhaven van de waarheid binnen haar eigen grenzen. Dat is een plaatselijke aangelegenheid; we voelen ons niet verantwoordelijk om ons in hun zaken te mengen, enzovoort.'

Indien men zó zou spreken, zou dat een loochening zijn geweest van de eenheid van Israël. Het kwaad was in een stad van Israël uitgebroken en als een andere stad tot Israël behoorde, dan werd dit kwaad beschouwd als voorkomende óók onder de inwoners van die andere stad van Israël. Bovendien luidde Gods duidelijk bevel: "Wanneer gij zult horen zeggen ..., zo zult gij onderzoeken...". Zo waren dus de eenheid van het volk van God en Gods duidelijk bevel voor hen twee dwingende redenen om het gerapporteerde kwaad te onderzoeken en er mee te handelen. Zij moesten nagaan of inderdaad "deze gruwel in het midden van u was gedaan" (zie vers 14). Het was niet slechts een geval van kwaad dat in een zekere stad was uitgebroken, maar "in het midden van u", dus van kwaad in Israël. Het uitbreken van kwaad in een bepaalde stad was naar de gedachten van God uitdrukkelijk een aangelegenheid en een zorg voor geheel Israël.

Wanneer elke stad en elke stam een onafhankelijke grondslag ten opzichte van elkaar zouden innemen, dan zou de hogepriester de twaalf toonbroden kunnen nemen van de gouden tafel, van voor het aangezicht van de Heer, en ze her en der verspreid kunnen verstrooien, want de eenheid van Israël zou dan immers verdwenen zijn. Maar zo'n onafhankelijkheid werd in Israël niet toegestaan, en evenmin kan God dit goedkeuren in Zijn vergaderingen.

Zo leggen zelfs de voorschriften voor Israël de nadruk op het beginsel van eenheid en van een gezamenlijke verantwoordelijkheid en handelwijze. Ze komen overeen met wat we in het Nieuwe Testament hebben gevonden als de weg van God voor de Gemeente en voor de betrekkingen tussen de vergaderingen.

(Wordt vervolgd).

R.K. Campbell.

Schriftuurlijke betrekkingen tussen de vergaderingen (6)

Een kring van gemeenschap

We hebben gewezen op de eenheid in leer en praktijk die bestond tussen de Nieuwtestamentische vergaderingen en we hebben gezien dat er nergens in de Schrift een spoor te vinden is van de theorie van onafhankelijke vergaderingen. Gods Woord leert duidelijk het beginsel van de eenheid van de vergaderingen. Dit wordt soms wel de waarheid van “een kring van gemeenschap” genoemd. Met deze uitdrukking wordt een kring van vergaderingen bedoeld die dezelfde waarheden vasthouden, die handelen op grond van dezelfde Goddelijke beginselen, die gezamenlijke verantwoordelijkheden handhaven, en samen wandelen in praktische gemeenschap en eenheid met elkaar, om de beginselen die hen samenbinden toe te passen en in praktijk te brengen.

Alle Schriftplaatsen die we tot nu toe met betrekking tot het gemeenschappelijk leven en de orde van de vergaderingen hebben overdacht, rechtvaardigen de gedachte en de leer van een kring van vergaderingen. Hoewel we die uitdrukking in de Schrift niet vinden, geeft zij toch een waarheid weer die duidelijk geleerd wordt in het Woord van God. Natuurlijk omvat zo'n kring van gemeenschap in eerste instantie alle heiligen die niet op grond van de Schrift daarvan uitgesloten zijn. Maar in de tegenwoordige toestand van verval en verwarring in de belijdende Christenheid moet de kring van feitelijke gemeenschap van vergaderingen worden beperkt tot die vergaderingen die zich onderwerpen aan de waarheid van God, waardoor Gods Gemeente geleid en bestuurd wordt.

Als er een Schriftuurlijke grond is voor één enkele vergadering om samen te komen, afgezonderd van dat wat in strijd is met Gods Woord (en die grond bezitten we zeker), is er dus plaatselijk een kring van gemeenschap, en deze kring zou eigenlijk alle vergaderingen moeten omvatten die op gelijke wijze overal elders op Schriftuurlijke grond samenkomen.

Orde en tucht zijn noodzakelijk

Een kring van gemeenschap is een vereiste, en we moeten dat erkennen evenals de tucht die daarmee verbonden is, wanneer we ons willen vrijwaren van de tenlastelegging van onafhankelijkheid. Hoe zou anders de orde gehandhaafd en de tucht uitgeoefend kunnen worden, zoals de apostel Paulus die voor het huis van God, dat is de Gemeente van de levende God, heeft ingesteld? Op grond van hetzelfde beginsel waarmee we een plaatselijke groep van gelovigen erkennen, die vergaderd zijn in afzondering van het kwaad, moeten we ook een wereldwijde gemeenschap van groepen van gelovigen in meerdere plaatsen erkennen, dat wil dus zeggen een kring van vergaderingen.

Dit wil niet zeggen dat we een confederatie of een verbond van vergaderingen vormen of dat we een centraal bestuurslichaam oprichten. Het erkennen van een kring van vergaderingen betekent niet dat we voorwaarden aan elkaar stellen, maar dat we als vergaderingen trachten eenvoudig samen de weg te gaan in gehoorzaamheid aan het Woord van God. Een kring van gemeenschap is een praktische eenheid van gemeenschap, die de Geest van God bewerkt door gehoorzaamheid aan de Schriften. Het is de enige praktische voorstelling van het Lichaam van Christus.

Het enige alternatief zou zijn onafhankelijke vergaderingen te erkennen, wat een loochening zou betekenen van de waarheid van het éne Lichaam, bestaande uit alle gelovigen. Over het systeem van onafhankelijkheid heeft iemand eens zo treffend gezegd: "Het beginsel van onafhankelijke vergaderingen leidt tot vrijzinnigheid en ruimdenkende verdraagzaamheid, die ieders wil toelaat en niemands geweten beproeft" (W. Kelly).

Niet-sektarische gemeenschap

Dikwijls is al geprotesteerd tegen de leer van een kring van gemeenschap, alsof die sektarisch zou zijn en niet uit God. Maar wanneer Christenen waar ook ter wereld als leden van het Lichaam van Christus erkend worden, en in gemeenschap aan de Tafel van de Heer ontvangen worden overal waar geen Schriftuurlijke verhindering tegen hun toelating bestaat en er geen sektarische naam wordt aangenomen of een bepaalde leer als groepskenmerk wordt aangehangen, maar waar gelovigen eenvoudig alléén tot de Naam van Christus vergaderd zijn, terwijl zij onafhankelijkheid afwijzen en een kring van vergaderingen erkennen waarmee zij gemeenschap oefenen, dan is zo'n vergadering van gelovigen géén partij of sekte.

Iemand heeft eens terecht geschreven: 'Hoe meer wij het bestaande sektarisme betreuren en afwijzen, des te meer worden wij ertoe genoodzaakt - en zullen wij ons erin verheugen - om het Lichaam van Christus te erkennen, overal waar dit mogelijk is. En deze kring van gemeenschap, hoewel zij niet het Lichaam is, verschaft ons de mogelijkheid het Lichaam te erkennen op een waarheidsgetrouwe en heilige wijze, voorzover de toestand van verval waarin de Gemeente verkeert ons toelaat dit te doen. Wanneer wij allen liefhebben die Christus toebehoren - met een open deur voor de toelating van allen in overeenstemming met de voorwaarden van waarheid en heiligheid - dan is zulk een kring van vergaderingen niet sektarisch, mast juist een protest tegen sektarisme; terwijl de vergadering die een verbinding met deze kring weigert, in werkelijkheid en in de volste zin van het woord sektarisch is' (RW. Grant).

Wij behoren het gehele Lichaam van Christus te erkennen, maar niet de onschriftuurlijke groeperingen van gelovigen. In het belang van het Lichaam van Christus wijzen we godsdienstige groeperingen af omdat zij niet uit God zijn. Maar vanuit datzelfde belang zijn we verplicht de kring van niet-sektarische gemeenschap te erkennen. In zekere zin heeft iedere Christen het voorrecht aan de Tafel van de Heer aan te zitten, maar niet in iedere situatie kan hij gerechtigd zijn aan die Tafel aan te zitten: zijn wandel, zijn verbindingen of de toestand van zijn hart kunnen daarvoor een verhindering vormen, want het is de Tafel van de Heilige en de Waarachtige.

Het gezamenlijk breken van het brood aan de Tafel van de Heer is de hoogste uitdrukking van gemeenschap, en gemeenschap betekent het bezitten van dezelfde interesses en gedachten. Waar dit ontbreekt, is ware gemeenschap onmogelijk. We kunnen geen gemeenschap hebben met hen die de beginselen tegenstaan die God gegeven heeft opdat wij ons daardoor laten leiden èn die deze beginselen bestrijden. Gemeenschap kan alleen beoefend worden door een vergadering in een bepaalde plaats met vergaderingen in andere

plaatsen die gebruik maken van hun voorrechten en handelen naar hun verantwoordelijkheden in overeenstemming met Gods Woord, terwijl zij wandelen in heiligheid, waarheid en eenheid.

We hebben nu de waarheid van een kring van gemeenschap besproken en hebben deze verdedigd als een Schriftuurlijk voorschrift. Met droefheid moeten we echter toegeven dat zij die getracht hebben dit beginsel vast te houden en te verwerklijken, ernstig gefaald hebben en in verschillende groepen zijn uiteengevallen, hetgeen ons alle reden geeft ons diep te verootmoedigen in schuldbelijdenis voor Gods aangezicht.

Maar dit bewijst niet dat het beginsel van een kring van gemeenschap verkeerd is. Het falen van de mens in het handhaven van Gods waarheid verandert de Goddelijke beginselen niet en geeft ons géén excuus om deze beginselen dan maar niet vast te houden of praktisch te verwerklijken. Het zou er ons veeleer toe moeten brengen onszelf diep te verootmoedigen voor God en ons één te maken met al het verval en het falen van onze vaders in vorige geslachten en van onszelf. Het zou ons ertoe moeten brengen Zijn aangezicht te zoeken en te smeken om genade en kracht om Zijn Woord vast te houden en naar Zijn gedachten te wandelen.

Hun die de onafhankelijkheid van de vergaderingen praktiseren en de leer van de eenheid van de vergaderingen een oorzaak van verdeeldheid noemen, is het niet beter vergaan, misschien wel slechter. De verderfelijke vruchten van onafhankelijkheid worden immers duidelijk gezien.

(Wordt vervolgd)

R.K. Campbell.

Schriftuurlijke betrekkingen tussen de vergaderingen (7, slot)

De praktische eenheid handhaven

De waarheid van het éne Lichaam, waartoe alle gelovigen behoren en van de éne Geest die deze Goddelijke "eenheid van de Geest" heeft bewerkt, vereist dat er tussen de plaatselijke vergaderingen van Christenen een praktische betrekking van eenheid moet bestaan. Dit is de betrekking die het Woord van God aanwijst voor vergaderingen en - zoals we hebben gezien - het is de enige Schriftuurlijke betrekking. In de Eerste Brief aan de Korinthiërs, die ook allen omvat, in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen (1 Korinthe 1:2), schrijft de apostel: "Maar ik vermaan u, broeders, door de Naam van onze Heer Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat er onder u geen scheuringen zijn; maar dat gij vast aaneengesloten zijt, één van zin en één van gevoelen" (hoofdstuk 1:10).

Satan is voortdurend druk bezig met te proberen deze praktische eenheid van gedachten in het beoordelen van de dingen en de gelukkige gemeenschap tussen gelovigen en vergaderingen te vernietigen, en het onafhankelijk handelen en de verdeeldheid onder Gods volk te bevorderen. Daarom worden we aangespoord ons "te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede" (Efeze 4:3). We moeten ernstig trachten de eenheid en de gemeenschap tussen de gelovigen in de plaatselijke vergadering te bevorderen en eveneens tussen de vergaderingen in de verschillende plaatsen, streken, provincies en landen. Laten we nu onze aandacht richten op enkele dingen die kunnen helpen de praktische eenheid tussen de vergaderingen van gelovigen te onderhouden, te bevorderen en te handhaven.

Voorbeelden uit de Schrift

We hebben eenvoudig in deze aangelegenheid het voorbeeld te volgen dat ons wordt geschonken in de door God gegeven beschrijving van de Gemeente ten tijde van de apostelen. In de Brieven van de apostelen Paulus, Petrus en Johannes merken we op dat er aan het einde daarvan door de betreffende apostel Christelijke groeten overgebracht worden van alle heiligen van een vergadering aan alle heiligen van de bepaalde vergadering (of aan de enkeling) aan wie de Brief gericht was. Zo bracht de apostel Paulus groeten over aan de gelovigen te Korinthe van de Gemeenten van Asia en van Aquila en Priscilla met de Gemeente die daar in Efeze in hun huis was (1 Korinthe 16:19).

De apostel Paulus bracht de heiligen in Rome ook op de hoogte van het werk voor de armen onder de heiligen te Jeruzalem dat gedaan werd door de heiligen in Macedonië en Achaje (Romeinen 15:26). En hij wilde de Korinthiërs en alle heiligen in Achaje opwekken door hun bekend te maken met de toewijding in liefdadigheid en offervaardigheid van de Gemeenten van Macedonië voor het werk van de dienst aan de behoeftige heiligen (2 Korinthe 8:1-5). Hij vertelde de gelovigen in Korinthe ook over de grote en krachtige deur die hem geopend was voor het evangelie in Efeze, en over de vele tegenstanders in die stad (1 Korinthe 16:9). We wijzen er ook op dat hij de vergadering te Kolosse verzocht ervoor te zorgen dat de Brief die hij hun had gezonden, ook in de Gemeente van de Laodiceeërs zou worden gelezen, en tevens dat zijzelf ook de Brief van Laodicea zouden lezen (Kolosse 4:16).

In de Goddelijke geschiedschrijving van de eerste tijd van de Gemeente zien we ook hoe de apostelen, en Titus, Timotheüs, Apollos en nog andere dienstknechten van de Heer de vergaderingen bezochten en daarbij - doordat ze van de éne plaats naar de andere trokken - zowel verblijdende als verdrietige berichten aan de heiligen overbrachten, waardoor ze de vergaderingen op een praktische wijze samenbonden. Petrus "reisde overal rond", en Paulus en Barnabas verhaalden aan de Gemeente te Antiochië welke grote dingen God met hen gedaan had op hun eerste zendingsreis, en dat Hij voor de volken de deur van het geloof geopend had en vergaderingen gevormd had (Handelingen 9:32; 14:26-27). Later, toen zij door de broeders te Antiochië naar Jeruzalem waren gezonden, reisden zij door Fenicië en Samaria. Daar "verhaalden zij de bekering van de volken en bereidden alle broeders grote blijdschap". En toen zij in de Gemeente te Jeruzalem gekomen waren, "verkondigden zij alles wat God met hen gedaan had" (Handelingen 15:2-4).

De hierboven vermelde voorbeelden uit de geïnspireerde beschrijving van de Gemeente in de tijd van de apostelen tonen ons het gemeentelijk leven, de Goddelijke genegenheden en de gemeenschappelijke belangen waardoor de plaatselijke vergaderingen en de hele Gemeente volledig bezielde werden. Er was een praktische openbaring van de waarheid van het éne Lichaam. Door het uitwisselen van liefdevolle groeten, door de bezoeken van dienstknechten van de Heer vanuit de éne vergadering aan een andere vergadering, en door de mededelingen betreffende eikaars welzijn en arbeid voor de Heer werden de heiligen en de vergaderingen nauwer aan elkaar verbonden en bewaard in praktische liefde, gemeenschap en eenheid.

Laat het volk van God ook heden ten dage zó handelen. Laat er tussen vergaderingen een uitwisseling zijn van liefdevolle groeten en bezoeken. Laten Gods dienstknechten en ook plaatselijke broeders er ijverig naar streven de vergaderingen te bezoeken en te dienen en de heiligen vertrouwd te maken met het werk van de Heer en met de vreugden, de zorgen en de noden van de verschillende vergaderingen. Laten we verder ook allen meelevend en delen in deze vreugden of moeiten en voor elkaar bidden.

Het werk van hen die zich toewijden aan de dienst van de Heer en de vergaderingen bezoeken om hen met het Woord te dienen is een zeer belangrijke en noodzakelijke dienstbetoning met het oog op het bewaren van de eenheid en de bevordering van de gemeenschap tussen de vergaderingen. Satan zal echter ook trachten hen te gebruiken om tweedracht te zaaien. Hiervoor moeten zij zéér op hun hoede zijn.

Gemeenschappelijke samenkomsten en conferenties

Het beleggen van bijzondere samenkomsten tot gemeenschappelijke overdenking van het Woord, en tot gemeenschappelijk gebed, of het houden van conferenties waartoe naburige maar ook andere vergaderingen worden uitgenodigd, zijn heel nuttig voor de bevordering van praktische liefde, gemeenschap en eenheid onder de vergaderingen. Zij zorgen ervoor dat de heiligen nader tot elkaar gebracht worden en wekken nieuwe belangstelling, energie en ijver voor het werk van de Heer. De harten worden verkwikt door het gebed, door de bediening van het Woord en door de geestelijke gesprekken met andere gelovigen, waardoor de vergaderingen worden versterkt en opleven, vooral de kleinere. Geïsoleerd wonende heiligen worden eveneens bemoedigd. De eenheid in leer en praktijk wordt beter

in stand gehouden door zulke gezamenlijke overdenkingen en besprekingen tijdens conferenties. En de gemeenschapsband tussen vergaderingen wordt op deze wijze versterkt. De vergaderingen zouden moeten worden aangemoedigd om, indien er gelegenheid is, zulke speciale samenkomsten en conferenties van korte duur of van enkele dagen te beleggen. Er is voor zulke algemene samenkomsten reeds dikwijls gebruikt gemaakt van nationale vrije dagen, en de heiligen zijn er steeds rijk door gezegend.

Brieven en periodieken

Waar tengevolge van te grote afstanden of door gebrek aan tijd en gebrek aan vrijheid vanwege de dagelijkse plichten de oefening van persoonlijke gemeenschap en het persoonlijk bezoeken van de heiligen en van de vergaderingen niet zo eenvoudig is, is het schrijven van brieven die getuigen van broederlijke gemeenschap en bemoediging, een grote hulp bij het bevorderen van de praktische eenheid, de gemeenschappelijke interesses en de onderlinge gemeenschap van de heiligen.

Een andere waardevolle hulp tot dit doel is het uitgeven en verspreiden van periodieken tot uiteenzetting van de waarheid van God tot opbouw van de gelovigen. Alsmede van geschriften met mededelingen van algemeen belang betreffende de heiligen en de vergaderingen in binnen- en buitenland.

Het vormen van nieuwe vergaderingen

Wanneer in een bepaalde plaats een vergadering van gelovigen gevormd moet worden, is het goed dit te doen in gemeenschap met één of meer omliggende vergaderingen of tenminste met de dichtstbijzijnde vergadering. Hierdoor wordt de eenheid en een gelukkige gemeenschap bevorderd, en de geest van onafhankelijkheid wordt vermeden. Daarna, wanneer alles overeenkomstig de Schriftuurlijke orde zijn beslag heeft gekregen, kunnen de omringende bestaande vergaderingen het ontstaan van deze nieuwe vergadering aan de andere vergaderingen bekendmaken en haar in hun gemeenschap en aanhoudende voorbede aanbevelen. De naburige vergaderingen moeten praktische gemeenschap betonen met deze nieuwe vergadering in het feit dat zij een nieuw getuigenis voor de Heer beginnen op de grondslag van het éne Lichaam, en hen daarom van tijd tot tijd helpen op deze weg door bezoeken en de bediening van het Woord.

Als op deze wijze gemeenschap met een andere vergadering beoefend wordt, leert de nieuw gevormde vergadering wat het betekent praktisch te handelen op grond van de waarheid van het éne Lichaam en de éne Geest. Zo leert zij reeds in het allereerste begin dat zij geen onafhankelijke groep is en niet onafhankelijk van de Gemeente elders kan handelen.

In verband hiermee willen we de aandacht van de lezer graag vestigen op een waarheid die iemand eens zeer juist als volgt heeft uiteengezet: 'Het is heel duidelijk dat, wanneer er twee of drie bijeenvergaderd zijn, zij een vergadering vormen, en dat als zij op Schriftuurlijke wijze vergaderd zijn, zij een vergadering van God zijn... Maar als daar in die plaats reeds een dergelijke vergadering bestaat, en een andere vergadering wordt door de wil van de mens onafhankelijk daarvan gevormd, dan is in Gods ogen alleen de eerste zedelijk gezien de vergadering van God en de andere in het geheel niet, omdat die andere vergadering gevormd is in onafhankelijkheid van de eenheid van het Lichaam' (J.N. Darby).

We moeten er dus zeker van zijn dat we bij het vormen van een nieuwe vergadering niet onafhankelijk handelen, maar dat we handelen in overeenstemming met de eenheid van het Lichaam van Christus. Het spreekt vanzelf dat een vergadering die er bewust mee doorgaat een verkeerde weg te volgen die gekenmerkt is door kwaad en eigenwilligheid, uiteindelijk door de andere vergaderingen terzijde gesteld moet worden en dus afgesneden moet worden van de gemeenschap als een melaats huis (zie Lev. 14:43-45).

Zij kan niet langer worden beschouwd als een vergadering die op de grondslag van de Schrift vergaderd is. Wanneer nu in zo'n plaats een nieuwe vergadering ontstaat, in gemeenschap met vergaderingen elders, dan is dit geen daad van onafhankelijkheid, maar in overeenstemming met de heiligheid en de waarheid van Gods huis, die afzondering van het kwaad vereisen (2 Kor. 6:17; 2 Tim. 2:20, 21). Wanneer we, zoals sommigen, zouden zeggen dat er geen Schriftuurlijke reden is om de gemeenschap met een vergadering te verbreken, is dat hetzelfde als te zeggen dat de Schrift niet zou oproepen tot afzondering van het kwaad.

Aanbevelingsbrieven

Uit Handelingen 18:27, Romeinen 16:1,2 Korinthe 3:1 en Kolosse 4:10 leren we dat het onder de eerste Christenen een normale gang van zaken was om aanbevelingsbrieven mee te geven aan gelovigen die uit hun midden naar andere vergaderingen gingen waar men hen niet kende. Hetzelfde vereisten zij van vreemdelingen die bij hen kwamen om gemeenschap te oefenen. Dergelijke brieven bevestigden dat de betreffende persoon een waarachtige gelovige was en in godsvrucht wandelde. Deze brieven zijn waardevolle middelen om een gelovige aan een vergadering voor te stellen en hem te verzekeren van een hartelijk ontvangst.

Ook wordt men er op deze wijze voor bewaard valse broeders te ontvangen. Aanbevelingsbrieven dragen ertoe bij het vertrouwen en de gemeenschap tussen de vergaderingen te bevorderen en zijn een grote hulp bij het handhaven van de Goddelijke orde en eenheid. De brief dient afkomstig te zijn van de vergadering en gericht te zijn aan de vergadering die de betreffende gelovige zal ontvangen.

Men dient er nauwkeurig acht op te slaan het schrijven van een aanbevelingsbrief niet achterwege te laten, wanneer iemand een vergadering bezoekt waar hij onbekend is. Overigens blijkt ook duidelijk uit 2 Korinthe 3:1 dat een dergelijke aanbevelingsbrief niet vereist is voor iemand die bij een aantal gelovigen in de te bezoeken vergadering bekend is.

Besluit

Moge de Heer ons persoonlijk en als vergaderingen helpen om te wandelen in praktische eenheid als leden van het Lichaam van Christus en "de eenheid van de Geest te bewaren, in de band van de vrede" (Efeze 4:3). Geve de Heer dat de ware en Schriftuurlijke betrekkingen van eenheid en van gezamenlijke verantwoordelijkheid en gemeenschap tussen de vergaderingen gehandhaafd worden.

R.K. Campbell.

Vertrouwelijke omgang

“En de HEERE sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt” (Exodus 33:11).

Mozes, de trouwe dienstknecht van God, kwam in een boze tijd met beslistheid op voor de eer van God. De Israëlieten hadden voor zichzelf een afgod, het gouden kalf, gemaakt. Voor God was de legerplaats van Israël daardoor verontreinigd. Mozes voelde dat heel diep, maar hij wilde de persoonlijke gemeenschap met God niet missen. Daarom sloeg hij zijn tent op buiten de legerplaats en noemde ze “de Tent der samenkomst” (vers 7). Hier wilde hij gemeenschap met zijn God hebben.

God erkende deze daad: de wolkkolom, het teken van de tegenwoordigheid en de heerlijkheid van God, maakte zich één met deze tent. Bovendien echter - en dat was nog oneindig veel kostbaarder voor Mozes - kwam God daadwerkelijk met hem samen in een vertrouwelijke omgang als nooit tevoren: “De HEERE sprak tot hem van aangezicht tot aangezicht, zoals een man met zijn vriend spreekt”. Wat een gezegende gemeenschap was dat!

Soortgelijke ervaringen zullen ook nu het deel van een ieder zijn voor wie de eer van de Heer boven alles gaat en die gewillig “tot Christus uitgaat buiten de legerplaats, Zijn smaad dragend” (Hebreeën 13:13). Het lijden dat zo'n weg van afzondering van alle soort van kwaad met zich meebrengt, zal blijken de moeite waard te zijn met het oog op de innige vertrouwelijke omgang en gemeenschap die de Heer iemand dan schenkt.

Het gaat er op zich niet om buiten te staan, maar daar te zijn waar Hij is. Wanneer Hij echter Zelf buiten is - buiten het gebied waar de mens zijn godsdienstige activiteiten ontvouwt - dan mag de keus niet moeilijk vallen; dan geldt het: “tot Hem” uit te gaan!

De vraag is alleen maar, of wij als gelovigen kunnen leven zonder Zijn goedkeuring en Zijn innige nabijheid. Mozes kon daar beslist niet buiten, en hij werd rijkelijk beloond. (Uit: „Der Herr ist nahe“).

Enkele kenmerkende zegeningen van het Christendom

“Jezus zei tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren naar Mijn Vader; maar ga heen naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God” (Joh. 20:17).

De Heer Jezus was de eeuwige Zoon van de Vader, maar als Mens was Hij eveneens Zoon van God door geboorte. Hij was de Zoon van God zowel in Zijn Goddelijke als in Zijn menselijke natuur. Hoe volmaakt kende Hij de Vader! In de Evangeliën zien wij hoe Hij de Vader aan de discipelen openbaarde. Wij vinden nooit dat de Heer Jezus God anders aansprak dan als Vader, behalve op het kruis. Maar nooit bracht Hij vóór Zijn opstanding de discipelen in dezelfde betrekking tot de Vader die Hijzelf als Mens genoot.

Nu, na Zijn opstanding, openbaart de Heer Jezus Zichzelf aan Maria Magdalena. Maar alles was niet meer precies zó als het daarvóór was geweest. Natuurlijk was Hij dezelfde Heer Jezus. Maar een Heer, Die nu het verzoeningswerk op het kruis had volbracht, Die was opgestaan, en Die het opstandingsleven bezat. Als gevolg daarvan was alles anders geworden. Nu was Hij lichamelijk niet meer zo eng met hen verbonden, want Zijn opstandingslichaam was van een totaal ander karakter dan een natuurlijk lichaam. Geestelijk zijn wij echter oneindig inniger verbonden met de Heer, Die verheerlijkt in de hemel is, dan wij het ooit zouden kunnen zijn vóór Zijn dood.

Zoals we zien uit Zijn eerste woorden die Hij na Zijn opstanding spreekt, zijn wij nu in dezelfde betrekking tot de Vader ingevoerd als die waarin Hij nu als de opgestane Mens tot de Vader staat. Wat de Vader voor de Heer Jezus als de opgestane Mens is, dat is Hij nu ook voor ons. Wij zien de familie van God waar de Heer Jezus degenen die Hij verlost heeft, Zijn broeders noemt, en waar - door Zijn verlossingswerk en door Zijn opstanding - God onze God en Vader is geworden. Ja, Zijn Vader is nu onze Vader en Zijn God is onze God geworden. Wat een genade! Wat een gezegende positie! Dit is Christendom! Dit is de heerlijke boodschap die Maria Magdalena aan Zijn discipelen bracht.

“Jezus dan zei nogmaals tot hen: Vrede zij u Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u. En toen Hij dit gezegd had, blies Hij in hen en zei tot hen: Ontvangt [de] Heilige Geest” (Joh. 20:21-22).

Herinnert ons het feit dat Hij in hen blies en zei: “Ontvangt [de] Heilige Geest”, niet onmiddellijk aan Genesis 2:7 waar wij lezen: “En de HEERE God had de mens geformeerd uit het stof van de aarde en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens; also werd de mens tot een levende ziel”? Zo vinden wij hoe hier de laatste Adam, Die de HEERE Zelf is, in Goddelijke macht in de discipelen blaast, zodat Hij hen een nieuw leven kon meedelen. Als een levende ziel werd Adam het hoofd van zijn familie, van zijn geslacht. Christus, de laatste Adam, werd op grond van Zijn werk aan het kruis en op grond van Zijn opstanding het Hoofd van een nieuwe familie, van een nieuw geslacht, namelijk van de familie van God. Dit “blazen in hen” is niet hetzelfde als “het ontvangen van de Heilige Geest”, waarover in Johannes 7 gesproken wordt, want in Johannes 7:39 wordt uitdrukkelijk gezegd dat dit pas zou gebeuren als de Heer Jezus verheerlijkt zou zijn. En wij weten dat de uitstorting van de Heilige Geest in feite later, dus na Johannes 20, plaatsvond en wel op de Pinksterdag in Handelingen 2.

Hier in Johannes 20:22 gaat het om het nieuwe leven, dat de Heer Jezus al in Johannes 3:6 "geest" genoemd had. We zien hier dat de Heer Jezus niet de Heilige Geest geeft, maar "Heilige Geest", als het nieuwe leven. Zo ook zegt Johannes 3:6 evenmin: "Wat uit de Geest geboren is, is de Geest", maar "is geest". De Heilige Geest verwekt een nieuw leven dat gekenmerkt wordt door haar bron of oorsprong - het is "geest". En voor de discipelen is dit nieuwe leven het opstandingsleven dat door de opgestane Heer gegeven wordt. Het is Zijn leven dat ons op dezelfde opstandingsbodem plaatst als waarop Hij nu staat. We zijn ééngemaakt met Christus Die het verzoeningswerk volbracht heeft, opgestaan is uit de doden, en een plaats ontvangen heeft aan Gods rechterhand! Dat is Christendom! En hierin zien we ook het enorme verschil in positie tussen ons als Christenen en de gelovigen vanaf Adam tot het kruis. Ook zij waren wedergeboren en hadden leven uit God. Maar ze bezaten niet het opstandingsleven zoals wij nu. Zij waren onder de wet en dus onderworpen aan al de inzettingen die aan de natuurlijke mens gegeven zijn. Maar zoals Romeinen 8 zo duidelijk laat zien is de Christen vrij van de zonde, vrij van de oude natuur en vrij van de wet. Wat een oneindig groot voorrecht een Christen te mogen zijn!

H.L.H.

De hoogten in Israël

Graag willen we nadenken over het onderwerp: "de hoogten in Israël", of anders gezegd: over het verband tussen de eredienst en de aanbidding enerzijds en de tegenwoordigheid van de Heer in het midden van de Zijnen anderzijds.

Het middelpunt van de eredienst en de aanbidding in Israël was ontegenzeggelijk de tabernakel en in het bijzonder het brandofferaltaar, in strikte verbinding met de ark des HEREN.

In de tijd van zijn geestelijke welvaart onder Jozua begreep het volk Israël spontaan dat het oprichten van een ander middelpunt, een ander altaar dan "het altaar van de HEERE, onze God" een ernstige en grote zonde was (Jozua 22:19). Het betekende het verbreken van de eenheid in de eredienst en de aanbidding. De tweeënhalve stam, die een altaar "groot in het aanzien" (vers 10) hadden gebouwd, bezaten niet de ark, het teken van de tegenwoordigheid van God. Maar in die tijd kon het gevaar van een scheuring tijdelijk worden afgewend.

Later, onder de regering van David, werd de ark teruggebracht naar Jeruzalem vanwege de liefde van de koning voor haar, terwijl de tabernakel en het brandofferaltaar in Gibeon bleven: het gevaar verscheen opnieuw.

Maar de ark was alles voor David (zie Psalm 132), en hij droeg er zorg voor dat de aanbidding die voor de ark plaatsvond, werd verbonden met de brandoffers die op het koperen brandofferaltaar in Gibeon werden gebracht (lees 1 Kronieken 16:37-43). Op deze wijze bevestigde hij de eenheid in de eredienst en de aanbidding.

Nog later bouwde David naar het voorschrift van de HEERE een altaar op de dorsvloer van Arauna, de Jébusiet. Daar offerde hij brandoffers en dankoffers (2 Samuel 24:18-25). Zijn God liet hem niet lang zonder een altaar dat verbonden was met de ark. Van toen af verloor de hoogte van Gibeon haar waarde en betekenis.

De gedachte aan deze eenheid in de eredienst en de aanbidding schijnt niet bij Salomo te zijn opgekomen in het begin van zijn regering. "En de koning ging naar Gibeon, om aldaar te offeren, omdat die hoogte groot was" (1 Koningen 3:4). Hij gaat naar deze plaats die zijn vader David juist had verlaten omdat David begreep dat dit naar Gods gedachten was. Salomo offert er wel duizend brandoffers, maar hij bezit daar niet de ark. Zeker, hij ontvangt dit goede getuigenis: "Salomo had de HEERE lief" (vers 3). Maar dat sluit niet de terughoudendheid uit die de Geest van God in datzelfde vers moet benadrukken: "Alleen offerde en rookte hij op de hoogten". Daarin steeg Salomo niet uit boven het algemeen geestelijk peil van het volk: "Alleen offerde het volk op de hoogten" (vers 2).

Het was geen afgodendienst, maar het was de versnippering van de eredienst en de aanbidding in Israël, omdat het koperen brandofferaltaar en de tabernakel in Gibeon waren, en de ark te Jeruzalem. De hoogten waren dus van alles verstoken. Dit was een zeer gevaarlijke praktijk, die God echter heeft geduld tot de tijd dat de tempelbouw elke grond voor een dergelijk gebrek aan eenheid in de eredienst en de aanbidding wegnam.

Het schijnt dat Salomo na de droom te Gibeon (1 Kon. 3:5-14) de gedachte van God heeft begrepen (waaruit te meer blijkt dat de gemeenschap met God bewerkt dat we Zijn gedachten verstaan). Hij verliet vervolgens Gibeon en "hij kwam te Jeruzalem, en stond voor de ark van het verbond des HEREN, en offerde brandoffers en bereidde dankoffers" (vers 15). Zijn eredienst en zijn aanbedding is eindelijk in verbinding gebracht met de tegenwoordigheid van God (de ark van het verbond des HEREN).

Maar het volk gaat voort met zijn eerste praktijken en het is zeer ernstig te zien dat de plaatsen waar eerst offers aan de HEERE werden gebracht, ongemerkt plaatsen van afgodendienst worden.

Het volk schijnt aanvankelijk niets anders te hebben gedaan dan wat aan het begin van Salomo's regering gebruikelijk was. Maar wanneer we de talrijke vermeldingen van de hoogten in de geschiedenis van Israël nagaan, bespeuren we iets onaangenaams, een gevoel van onbehagen en een bedruktheid in de uitdrukkingen die de Geest van God zo vaak gebruikt: "Alleen (evenwel) werden de hoogten niet weggenomen" (1 Kon. 15:14; 22:44; 2 Kon. 12:3, enz.). "Alleen, het volk offerde en rookte nog op de hoogten" (1 Kon. 3:2-3; 22:44; 2 Kon. 12:3; 14:4; 15:4,35; enz.).

Wanneer we de hoogten nader bestuderen, zien we duidelijk dat alleen de goddeloze koningen de hoogten bouwden:

Jerobeam (1 Kon. 12:31), Rehabeam (of het volk tijdens zijn regering; 1 Kon. 14:23), Joram (2 Kron. 21 :11), Achaz (2 Kron. 28:25), Manasse (2 Kron. 33:3). We zien ook dat slechts Godvrezende koningen deze hoogten verwoestten: Asa (2 Kron. 14:3), Josafat (2 Kron. 17:6); Hizkia (2 Kron. 31:1), Josia (2 Kon. 23:5, 8,13,15; 2 Kron. 34:3).

Zeker, na het diepe berouw van Manasse veranderden deze hoogten tijdelijk van karakter; er staat: "Maar het volk offerde nog op de hoogten, hoewel aan de Heere, hun God" (2 Kron. 33:17).

Maar het was niet de oorspronkelijke gedachte van God! Deuteronomium 12 was zeer duidelijk: "Gij zult volkomen vernielen al de plaatsen alwaar de volken, die gij zult erven, hun goden gediend hebben, op de hoge bergen en op de heuvels (vers 2); en anderzijds: "Maar naar de plaats die de HEERE, uw God uit al uw stammen verkiezen zal, om Zijn Naam aldaar te zetten, naar Zijn woning zult gij vragen, en daarheen zult gij komen" (vers 5). Eén enkele plaats dus van vergaderen en van eredienst en aanbedding.

Het is niet moeilijk de praktische toepassing van deze dingen te maken. Het is niet voldoende voor ons om te weten dat op een bepaalde plaats Christenen samenkomen om God te prijzen. De eerste vraag is te weten of "de ark" zich daar bevindt, of anders gezegd, of zij vergaderd zijn rondom de Heer Jezus, en of Zijn persoonlijke tegenwoordigheid de grondslag van hun vergaderen is.

Zeker, men kan eredienst plegen en aanbidden op de hoogten, zonder de ark, maar vroeg of laat zal deze eredienst en aanbedding ontaarden tot oneer van God, zoals het Woord van God ons zo duidelijk heeft laten zien. Vinden wij niet in onze dagen dezelfde zwakheid, hetzelfde gebrek aan inzicht, zelfs daar waar het verlangen om God te danken nog aanwezig is? Ieder kiest zijn eigen "hoogte" uit, zonder zich veel te bekommeren om de vraag of "de

ark" daar wel aanwezig is, Christus Zelf. Ieder richt zijn eigen "altaar" op, zonder er bij stil te staan dat er na het kruis slechts één enkel Middelpunt van eenheid voor het volk van God kan bestaan, zoals er eertijds na het altaar op de dorsvloer van Ornan de Jebusiet slechts één zo'n plaats was op de berg Moria waar het huis des HEE-REN gebouwd was te Jeruzalem. (2 Kronieken 3:1).

"Want waar twee of drie vergaderd zijn tot Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen" (Matth. 18:20).

(Uit: Le Messager Évangélique).

H. Rossier.

Als we in Uw Naam, o Heiland, zijn vergaderd,
als zonen van éénzelfde Vaderhuis,
dan heft 't geloof aanbiddend zich naar Boven,
en hart en mond roemt dankbaar in Uw kruis.

Hoe zoet voor 't hart is de eredienst der Uwen,
Heer, naar Uw wil slechts door Uw Geest geleid.
Waar, uit één mond, met dankb're lofgezangen
't geslachte Lam de lof wordt toebereid.

Geestelijke Liederen 145:2-3

De grote waarde van een klein kind voor het hart van God

Dit artikel is de vertaling van een brief die broeder Samuel A'hom stuurde aan een medebroeder in wiens gezin een baby was geboren. De brief bestaat uit twee delen. In het eerste deel laat broeder Prod'hom zien hoe kostbaar een klein kind dat nog geen onderscheid weet tussen zijn linker - en zijn rechterhand, voor het hart van God en van de Heer Jezus is. Het tweede deel stelt hij ons voor dat het van het grootste belang is onze kinderen op te voeden voor de hemel. Broeder Samuel Prod'hom (uit Frans-Zwitserland) was een voorganger onder de broeders in de eerste helft van deze eeuw en schreef talrijke verklaringen over gedeelten van het Woord van God, vooral bekend in het Franse taalgebied.

Geliefde broeder,

Wanneer ik eraan denk wat een grote waarde uw geliefd kind, dat zojuist geboren is, voor het hart van God en van de Heer Jezus heeft, en ook denk aan het doel dat God heeft met het feit dat Hij dit kind aan u heeft toevertrouwd, dan worden de kleine kinderen in mijn ogen oneindig veel belangrijker dan het feit dat zij volgens de natuur leden van onze familie zijn. Wanneer ik dit zo overweeg, begrijp ik dat wat de Heer in Mattheüs 18:10 zegt: "Ziet toe, dat gij niet één van deze kleinen veracht; want Ik zeg u dat hun engelen in de hemelen altijd het aangezicht zien van Mijn Vader, Die in de hemelen is". Want in dit vers gaat het over alle kleine kinderen, en niet zoals in vers 6 over "één van deze kleinen, die in Mij geloven".

De allerkleinste kinderen zijn de voorwerpen van de eeuwige gedachten van God. God had het voornemen de zondige en verloren mens te redden en hem eeuwige zegeningen te schenken. Hij wist hoe ontelbaar vele kinderen deze aarde zouden verlaten zonder de leeftijd bereikt te hebben van hun eigen verantwoordelijkheid, en dat zij desondanks verloren zouden zijn, omdat zij afstamden van een verloren, zondig mensengeslacht dat totaal ongeschikt was om in Gods heilige tegenwoordigheid binnen te gaan (zie Psalm 51:7). Maar God wilde hen behouden. Kennende de gedachten van Zijn Vader heeft de Heer Jezus gezegd, dat het niet de wil van Zijn Vader was, dat één van deze kleinen verloren zou gaan (Mattheüs 18:10,14). God wilde hen bij Zich hebben opdat zij Hem eeuwig de lof zouden toebrengen: "Uit de mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest [of: hebt Gij U lof bereid]" (Psalm 8:3; Mattheüs 21:16).

Daarom is de Zoon des mensen gekomen, niet om hen als verantwoordelijke, bewuste zondaars te zoeken en te behouden of zalig te maken, zoals Hij dat zegt in Lukas 19:10, maar om te behouden, om zalig te maken, wat verloren was (Mattheüs 18:11).

Wat een waarde geeft dat aan "één van deze geliefde kleinen"! Wanneer zij reeds voor de jaren van hun onderscheid en verantwoordelijkheidsbesef deze aarde verlaten, zijn zij behouden en voor eeuwig geborgen, en wel uitsluitend op grond van het werk van de Heer Jezus Christus, Die tot zonde gemaakt moest worden om ook hen te kunnen behouden. De Heer Jezus, de Zoon des Mensen, heeft op deze wijze de wil van de Vader volbracht met betrekking tot deze kleine kinderen. Hij werd door God verlaten aan het kruis, waar Hij door het Goddelijk oordeel werd getroffen zoals het in Adam verloren mensengeslacht dat verdiend had, om de eeuwige behoudenis te verwerven voor verloren schepselen, zoals

onze kleine kinderen van nature zijn (zie Psalm 51:7). Verloren als zij zijn door de daad van ongehoorzaamheid van de eerste mens, Adam, zijn zij nu behouden door de daad van gehoorzaamheid van de tweede Mens, onze Heer Jezus Christus.

Onze kinderen die echter de leeftijd van hun verantwoordelijkheid ten opzichte van God hebben bereikt, verkrijgen de verlossing slechts door bekering en geloof, evenals alle andere verantwoordelijke mensen. Zij worden behouden wanneer zij, overtuigd van hun schuldige en verloren toestand, hun zonden met oprecht en waarachtig berouw belijden en geloven in de algenoegzaamheid van het werk van de Heiland.

Een opvoeding voor de hemel is van het grootste belang

Het is heerlijk om de kostbare gedachten van de Vader en de Zoon te overdenken en het volbrachte werk van Christus op het kruis van Golgotha te zien ten gunste van één zo'n klein kind! Maar hoe bedroevend is het tegelijkertijd, te zien hoe de mensen in het algemeen, en helaas ook vele Christenen vandaag de dag denken over de geboorte van een kind. Is het niet diep bedroevend en wekt het zelfs geen verontwaardiging om op te merken hoe men over kleine kinderen denkt als over een zware last die men zoveel mogelijk dient te beperken? Juist al deze kleine kinderen die nog niet de jaren des ondersheids hebben bereikt, wil God in Zijn nabijheid in de hemel hebben, maar zij kunnen daar niet komen dan door eerst hier op deze aarde geboren te worden en hier te verblijven.

Daarom mag elke geboorte van een kind in een Christelijk gezin waar de gedachten van God naar waarde worden geschat, worden beschouwd als een oneindig groot voorrecht, als een grote eer die aan de ouders wordt betoond! Een kind mag door hen worden ontvangen als een geschenk van God, Die het graag in Zijn nabijheid wil hebben, als een toekomstige bewoner van de hemel. De ouders mogen zulk een baby zien als een voorwerp van de eeuwige gedachten van liefde van de Vader en de Zoon. Het feit dat zij een kind hebben gekregen, mogen zij beschouwen als het meest eervolle werk dat zij nu op aarde te doen hebben.

Vergeet dat dus niet! Hoe heerlijk is het instrumenten van God te zijn om een kind ter wereld te mogen brengen en het als een kostbaar geschenk uit Zijn hand te mogen ontvangen. Vergeet niet het heerlijke doel voor Hém zulke kinderen, zulke jonge mensen op te mogen voeden, die zó'n grote waarde hebben voor het hart van God! Vergeet niet deze kinderen te beschouwen als het eigendom van de Heer, Die een recht op hen heeft en hen juist met het oog op de hemel aan ons heeft toevertrouwd - of het nu is voor slechts één dag op aarde of voor vele jaren! Is dat niet het meest eervolle werk dat we kunnen verrichten?

Wij kennen de gedachten van God met betrekking tot kinderen, en kunnen derhalve deze dienst voor Hem vervullen in afhankelijkheid van Hem, met de wijsheid, het begrip en de liefde die Hij ons geeft. Als we ons daarvan bewust zijn, zullen we onze kinderen opvoeden voor de Heer, zolang Hij ze ons toevertrouwt, en niet voor ons zelf, noch voor onze eigen voldoening of om er vooraanstaande personen in deze wereld van te maken. God heeft ze ons immers gegeven met het oog op de hemel, opdat Zijn huis vol worde (vergelijk Lukas 14:23b). Aangezien God alle rechten op hen heeft, evenals op ons, moeten wij ons voortdurend afvragen wat Hem verheugt in alles wat wij doen met betrekking tot onze kinderen.

Telkens wanneer wij het Woord van God onderzoeken, is het beschamend en verootmoedigend voor ons om op te merken hoezeer en hoe vaak wij ons in alle opzichten aanpassen aan "de tegenwoordige (boze) eeuw" (Galaten 1:4; Titus 2:12; 2 Timotheüs 4:10) en wel heel in het bijzonder als het gaat om de geboorte van een kind. De mens acht deze kleine kinderen gering, aangezien hij zijn eigen materieel welzijn zoekt; en zeker wanneer men meerdere kinderen heeft, wordt dit beschouwd als iets hinderlijks en als een lastige taak, die ons niet gelegen komt.

De Christenen daarentegen zouden hun kinderen moeten zien zoals God hen ziet, en zich erin moeten verblijden om Zijn dienstknechten te mogen zijn voor zó'n heerlijk doel met zulke kostbare en eeuwige gevolgen! Het is waar dat het opvoeden van een groot gezin moeiten met zich meebrengt, en meer dan eens leed; dat het tijd en geld kost. Maar God schenkt ons geen kinderen op onze kosten. Heeft Hij ooit een dienst van ons gevraagd zonder ons alles te geven wat nodig is om deze dienst te vervullen? Als wij in ons gezin tien kinderen hebben, zijn de hulpmiddelen van onze God en Vader evenmin uitgeput als wanneer wij slechts één kind hebben.

Het is waar dat een groot gezin een oefening is voor het geloof, maar ons geloof wordt juist sterker door deze oefening. Onze moeiten en inspanningen maken bovenal deel uit van "alle dingen die meewerken ten goede voor hen die God liefhebben" (Rom. 8:28). Wanneer wij God dit middel om ons geloof te oefenen en te versterken ontnemen, zal Hij ongetwijfeld andere middelen moeten gebruiken die wel heel wat pijnlijker zijn dan het eerstgenoemde middel. Hij doet dit echter zeker om ons uiteindelijk te zegenen, maar dat neemt niet weg dat wij vaak bitter beschaamd zullen zijn over de oneer die wij Hem hebben aangedaan.

Uw toegenegen broeder in Christus,
Samuel Prod'hom.

De liefde van Christus

Hoe meer wij aan onszelf denken, hoe ongelukkiger we worden; hoe meer we echter aan Christus denken, des te gelukkiger we zijn.

Christus, de Zoon van de Vader! Hij geniet ononderbroken de oneindige en volkomen liefde van het hart van de Vader. Wanneer wij binnenkort bij Hem in het huis van Zijn Vader zullen zijn, zal het Zijn vreugde uitmaken ons Zijn heerlijkheid te laten zien: de heerlijkheid die Hij vanaf alle eeuwigheid bezat als het Voorwerp van al de liefde van de Vader! Niets gaat voor Hem uit boven de heerlijkheid van de Vader. De dingen waarin de Vader belang stelt, zijn ook de dingen waarin Hij belang stelt. Zo kon Hij toen de Vader Hem "Zijn werk" wilde opdragen, zonder te aarzelen zeggen: "Zie, hier ben Ik, zend Mij heen", hoe moeilijk dit werk ook was (zie Johannes 4:34; Jesaja 6:8; Genesis 37:13).

Uit het gebed van de Heer Jezus in Johannes 17 weten wij dat de Vader de Zijnen aan de Zoon gegeven heeft. Daarom stelt onze geliefde Heer ook zulk een belang in ons. Wij behoorden toe aan de Vader. Maar nu heeft Hij ons aan de Zoon gegeven: "Zij waren de Uwen en Gij hebt ze Mij gegeven" (Joh. 17:6). Als de vrucht van de arbeid van Zijn ziel behoren wij Hem toe als het loon voor Zijn vrijwillige en volkomen overgave tot in de dood aan het kruis (zie Jesaja 53:11).

Zijn oneindige liefde tot de Vader en tot de Zijnen, en Zijn blijdschap over de heerlijke gevolgen van Zijn werk brachten Hem ertoe het kruis te verdragen en de schande te verachten. "Die om de vreugde die vóór Hem lag, het kruis heeft verdragen en de schande heeft veracht..." (Hebr. 12:2). Het kruis! Het was inderdaad de grootste schande die wij als schepselen onze Schepper konden bewijzen; het leem (Jes. 29:16; 45:9; Jer. 18:6; Rom. 9:20-21) oefende gericht over de Pottenbakker en veroordeelde Hem ter dood! Stelt u het zich eens voor: de Schepper en Onderhouder van alle dingen gehangen aan het vloekhout! Duidelijker had het antwoord van de in de zonde gevallen mens niet kunnen zijn. "Wij willen niet, dat Deze over ons koning is" (Luk. 19:14) ... "Weg met Hem, kruisig Hem". Zij vonden het zelfs nuttig dat Hij zou sterven (zie Joh. 11:50)! Alles was geoorloofd (zo meende men) - als Hij maar zo snel mogelijk weg was! Een grotere schande had de mens Hem inderdaad niet kunnen aandoen!

Groter echter had ook van Zijn kant de liefde niet kunnen zijn. Hij kon immers zelfs onder zulke omstandigheden nog bidden: "Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen" (Lukas 23:34)! En tóch had Hij hun reeds daarvoor in de gelijkenis van de wijngaard getoond hoe zij over Hem dachten: "Deze is de Erfgenaam; komt, laten wij Hem doden, en de erfenis zal van ons zijn" (Markus 12:7). Maar inderdaad, geen van de oversten van deze wereld had Hem gekend, want als zij Hem hadden gekend, zouden zij de Heer der heerlijkheid niet gekruisigd hebben. Zij dachten slechts aan zichzelf. En de geldzucht - een wortel van alle kwaad - bracht bij hen de bitterste vruchten voort. Tot op heden lijden zij aan de gevolgen van dit vreselijke woord: "Zijn bloed [kome] over ons en over onze kinderen!" (Mattheüs 27:25).

Maar door Gods genade hebben enkelingen erkend dat het werkelijk de moeite loont alles op te geven om slechts Hem te kennen. Met grote vastberadenheid sprak Paulus deze woorden: "Ja zeker, ik acht ook alles schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van

Christus Jezus, mijn Heer. Om Hem heb ik de schade van alles geleden en houd het voor drek, opdat ik Christus mag winnen, en in Hem bevonden word" (Filippi 3:7-9). De vreugde Christus te kennen en bij Christus te zijn stond hem te wachten.

Maar vervolgens zijn de Christenen diep ingeslapen! Zowel diegenen die slechts een schijn van godsvrucht bezaten alsook diegenen die werkelijk de gave van de Heilige Geest hadden ontvangen. De wereld en haar begeerte nam hun harten gevangen en vervreemde hen van dat wonderbare licht dat in de duisternis schijnt, maar niet door de duisternis kan worden gegrepen.

In Zijn genade echter liet de Heer te middernacht de roepstem horen: "Zie, de Bruidegom! Gaat uit, Hem tegemoet!" Wat een ontwaken! Hoe hadden zij ooit bij deze oneindig grote liefde van Zijn kant kunnen inslapen? Hoe hadden zij ooit Zijn wederkomst kunnen vergeten? Moge Hij onze harten opnieuw richten tot "de liefde van God en de volharding van Christus" (2 Thess. 3:5). Moge Christus door het geloof in onze harten wonen en wij in de liefde geworteld en gegrond zijn... en mogen wij tenslotte kennen de liefde van Christus die de kennis te boven gaat (Efeze 3:17,19).

U. Furrer.

Toelating door de gehele plaatselijke Gemeente

Vraag: Wie laat er toe, de gehele plaatselijke Gemeente of de plaatselijke broeders?

Antwoord: Dit is werkelijk een belangrijke vraag. Ik heb enkele malen meegemaakt hoe iemand regelmatig in de samenkomsten kwam en nooit vroeg zijn plaats aan de Tafel van de Heer te mogen innemen. Hij dacht: Daarna hoeft men niet te vragen, dat moet vanzelfsprekend zijn. Hij dacht dat hij, omdat hij een gelovige was, direct zijn plaats aan de Tafel van de Heer zou moeten kunnen innemen.

Is dat werkelijk zo? Moet men, als men aan de Tafel van de Heer samenkomt om het avondmaal van de Heer te vieren, een vreemde die zegt: Ik ben een gelovige, direct de gelegenheid geven om brood te breken? Ieder die een ogenblik nadenkt zal het duidelijk zijn dat dat niet mogelijk is. De Heer geeft het gebroken brood en zegt tot Zijn discipelen: 'Dit is Mijn lichaam dat voor u gegeven wordt' (Lukas 22:19). Ieder die deelneemt moet dus een kind van God zijn. En hoe kan ik dat van een vreemde die binnenkomt weten? Moet ik het geloven omdat hij het zegt? Dan draag ik geen verantwoordelijkheid. Maar het is juist een grondbeginsel in het Woord van God dat niemand het zelf in de hand heeft om hier op aarde de Christelijke positie in te nemen of gemeenschap met anderen te hebben. Ieder die komt moet veeleer door de anderen die vóór hem gelovig geworden zijn, toegelaten worden. Dat zien we in Handelingen 2. De Heilige Geest kwam op de daar aanwezige gelovigen neer en richtte zo het Koninkrijk der hemelen en het huis van God op. Daarna kwamen er anderen tot geloof, maar die moesten door die eerste gelovigen tot het Koninkrijk der hemelen worden toegelaten. Dat gebeurde door de doop. De uitdrukking 'Koninkrijk der hemelen' geeft de plaats van zegen op aarde aan. Maar niemand kan zichzelf dopen. Ze moesten door de anderen die vóór hen tot geloof gekomen waren en op wie de Heilige Geest in het begin gevallen was, gedoopt worden. De Heer gaf immers aan Petrus de sleutels van het Koninkrijk. Zo moesten die gelovigen de anderen toelaten, dat wil dus zeggen dat niemand zichzelf kan toevoegen. Hij moet door een ander worden gedoopt en tot het Koninkrijk der hemelen worden toegelaten.

Zo is het ook met de Tafel van de Heer. De discipelen hadden het van de Heer ontvangen en ze moesten anderen beoordelen en hen toelaten. Zo zegt de Heer in Johannes 20:23: 'Als gij iemands zonden vergeeft zijn zij hem vergeven'. De discipelen kregen de bevoegdheid, de autoriteit, om, wat de positie hier op aarde betreft, zonden te vergeven. Natuurlijk niet voor de eeuwigheid, dat kan God alleen, dat kan de Heer Jezus alleen doen. Het is duidelijk dat men bij de toelating tot de Tafel van de Heer die voorwaarden moet stellen die het Woord van God noemt. Als het de Tafel van de Heer en het Avondmaal van de Heer is, dan kan vanzelfsprekend een ieder die door de Heer uitgenodigd wordt daar zijn plaats innemen.

Wij moeten ons dus afvragen: *Wie wordt er door de Heer uitgenodigd?* Natuurlijk geen ongelovigen. Aan Zijn Tafel, waar Hij hen het brood geeft en zegt: 'Dit is Mijn lichaam dat voor u gegeven wordt', nodigt Hij alleen diegenen uit voor wie Hij werkelijk gestorven is. En we weten dat de Heer alleen de zonden van diegenen heeft gedragen, van wie Hij wist dat ze in Hem zouden geloven.

De eerste voorwaarde is dus: Het moet *een gelovige* zijn, dit is praktisch iemand die de zekerheid heeft dat zijn zonden vergeven zijn en die een gevestigde vrede met God heeft.

Ten tweede vinden we echter in 1 Kor. 5:13: 'Doet de boze uit uw midden weg'. Daar wordt gezegd dat iemand die broeder genoemd wordt en die dus zijn plaats in het midden van de gelovigen heeft ingenomen, maar die een hoereerder is of een hebzuchtige of een afgodendienaar, uitgesloten moet worden. Nu, als men bepaalde mensen moet uitsluiten, wegdoen, dan is het duidelijk dat men niet ieder die in de samenkomst verschijnt zo zonder meer kan opnemen. De tweede voorwaarde die het Woord van God dus stelt, is, dat *zijn wandel* zó moet zijn als het een kind van God betaamt.

Ten derde vinden we in 2 Joh.:10: 'Als iemand tot u komt en deze leer (de leer van Christus) niet brengt, ontvangt hem niet in huis en begroet hem niet'. Hij mag dus ook *geen verkeerde* leer hebben. Het gaat er niet om dat hij over het een of andere punt iets anders denkt, maar of hij in de grondbeginselen van het Woord van God verkeerd is. Als hij bijvoorbeeld loochent dat de Heer Jezus de Zoon van God is of beweert dat de Bijbel niet volkomen door God geïnspireerd is, of de alverzoening leert. Het gaat dus om fundamentele dingen, om dwaalleer. Zo iemand laat de Heer niet toe. In Gal. 1:9 zegt de apostel Paulus immers: 'Als iemand u een evangelie verkondigt, naast dat wat gij ontvangen hebt, die zij vervloekt!' En in 1 Kor. 16:22: 'Als iemand de Heer Jezus Christus niet liefheeft, die zij vervloekt'. Hieruit zien we dus dat hij ook wat de leer betreft rein moet zijn.

Ten vierde lezen we in 1 Kor. 10 in verbinding met de Tafel van de Heer *dat iemand óók in zijn verbindingen* rein moet zijn en dat onreine verbindingen een gelovige ook onbekwaam maken zijn plaats in te nemen: 'Gij kunt niet de drinkbeker van de Heer drinken en de drinkbeker van de boze geesten, gij kunt niet deelhebben aan de Tafel van de Heer en aan de tafel van de boze geesten. Willen wij de Heer tot jaloersheid verwekken?' (vers 21-22). Het gaat er nu niet om wat de tafel van de demonen of de beker van de demonen was (altaren van de heidenen en de beker die daar gebruikt werd). Ik wil alleen maar het grondbeginsel aangeven dat iemand *óók in zijn verbindingen rein moet zijn*, dat hij dus geen verbinding met onreine leer of een onreine wandel mag hebben.

Dit zijn de enige voorwaarden die gesteld mogen worden. Maar deze *moeten* ook gesteld worden, want het Woord van God geeft ze aan.

De hoofdzaak nu van alles is dit: Wij mogen geen kennis verwachten, echter wel *de bereidheid om te leren*. En zodra een kind van God vrede met God heeft is hij bekwaam om te leren. Maar dan is het nog de vraag of hij dat ook wil. Tevoren kan hij de waarheid van God niet kennen en niet leren. De vraag blijft echter of hij daartoe gewillig is. Als hij gewillig is te leren leert hij ook. We mogen echter geen kennis verlangen, behalve natuurlijk de kennis dat zijn zonden vergeven zijn.

Nu nog de vraag: *Laten de plaatselijke broeders toe of laat de plaatselijke Gemeente toe?* Wel, dat is heel duidelijk. De broeders kunnen niet toelaten. Dat moet de Gemeente doen. De Heer zegt in Matth. 18:20: "Waar twee of drie vergaderd zijn tot Mijn Naam". Daarmee worden niet twee broeders bedoeld, maar de Gemeente, en zij is het die toelaat, niet de broeders. De broeders als zodanig hebben niet het gezag. Alleen de Gemeente heeft het gezag en daartoe behoren ook de zusters. In het Woord van God staat: 'In Christus is noch man noch vrouw', met uitzondering van het openbaar optreden, dat de Heer hier op aarde aan de man en niet aan de vrouw gegeven heeft. Wat de verantwoordelijkheid betreft: de

zuster draagt die evengoed als de broeder. Dus de Gemeente, dat zijn de broeders én de zusters, laat toe. De broeders bereiden de zaak voor, maar het besluit wordt door de Gemeente genomen. Enkele broeders spreken met degene die toegelaten zou willen worden en delen dan aan de broedervergadering hun indruk mee. Als de broeders vrijmoedigheid hebben wordt deze persoon voorgesteld aan alle broeders en zusters. Daar de zuster in de Gemeente moet zwijgen wordt hun gelegenheid gegeven om gedurende een bepaalde tijd, buiten de samenkomsten om, bij bepaalde broeders hun bezwaren naar voren te brengen. Als de broeders niets horen wordt er aangenomen dat ze ermee instemmen, zodat de voorgestelde broeder of de voorgestelde zuster de volgende zondag kan deelnemen.

H.L.Heijkoop.

De huwelijksbetrekkingen van een Christen in hemels licht gezien

“Weest elkaar onderdanig in de vreze van Christus. Gij, vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig als aan de Heer, want de man is het hoofd van de vrouw, evenals ook Christus het hoofd van de Gemeente is: Hij is de behouder van het lichaam. Maar zoals de Gemeente aan Christus onderdanig is, zo ook de vrouwen aan haar eigen mannen in alles. Gij, mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, evenals ook Christus de Gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het Woord, opdat Hij de Gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn. Zo zijn ook de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben als hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert het, evenals ook Christus de Gemeente. Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente.” Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn. Deze verborgenheid is groot, maar ik zeg [dit] met het oog op Christus en de Gemeente. In elk geval, ook gij, laat een ieder van u zijn eigen vrouw zó liefhebben als zichzelf; en wat de vrouw betreft: zij moet ontzag hebben voor haar man”. (Efeze 5:21-33).

“Weest elkaar onderdanig in de vreze van Christus” (vers 21).

Van nature is het moeilijk voor ons om aan elkaar onderdanig te zijn, en alléén in de vreze van Christus zijn wij daartoe in staat. Hij vraagt van ons een diep ontzag voor Zijn Woord, en Hij verwacht van ons dat wij ervoor waken iets te doen dat Hem niet welgevallig zou zijn. Het zich bezighouden met Christus en wat Hij deed en ook nu nog doet, schept de volmaakte voorwaarde waardoor Hij ons kan leiden in onze natuurlijke betrekkingen in het huwelijk en in het gezin.

“Gij, vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig als aan de Heer, want de man is het hoofd van de vrouw, evenals ook Christus het Hoofd van de Gemeente is: Hij is de Behouder van het lichaam. Maar zoals de Gemeente aan Christus onderdanig is, zo ook de vrouwen aan haar eigen mannen in alles.” (verzen 22-24).

In dit vers spreekt God de vrouwen aan op een punt dat hun vaak moeilijkheden geeft, namelijk op hun onderdanigheid. In onze dagen wordt de onderdanige houding van een vrouw veracht. Vrouwen moeten echter naar Gods gedachten aan hun eigen mannen onderdanig zijn, maar wél uitsluitend in de Heer. Tussen de man en de vrouw staat namelijk het gezag van de Heer Jezus. Dit gezag geeft aan de huwelijksbetrekkingen dan ook hun eigenlijke inhoud. Wanneer zij beiden het gezag van de Heer Jezus erkennen, zal het niet moeilijk voor de vrouw zijn om onderdanig te zijn; en dan zal de man ook niet proberen over zijn vrouw te heersen.

“Gij, mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, evenals ook Christus de Gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven” (vers 25).

De maatstaf waaraan wij mannen ons gedrag hebben af te meten, is de liefde van Christus die Hem ertoe heeft gebracht alles, ja zelfs Zichzelf, voor de Gemeente over te geven. Zijn

liefde is inderdaad een hoge standaard voor ons om in overeenstemming daarmee te leven, maar God heeft ons geen andere norm dan deze gegeven.

In Genesis 24:67 lezen we dat Izaäk Rebekka liefhad, toen ze pas getrouwd waren: "en hij had haar lief". Maar toen hij ouder werd, het is droevig om te zeggen, hield hij helaas erg veel van goed eten en drinken."En maak mij smakelijke spijzen, zoals ik die gaarne heb (of: liefheb)" (Genesis 27:4). En van zijn liefde voor Rebekka lezen we niet langer meer iets.

Hoe staat het met ons? Hielden we in het begin niet heel erg veel van onze bruid? Zonder enige twijfel! Maar dan, nadat we getrouwd waren, is onze liefde toen verkoeld, of is die liefde juist sterker en dieper geworden? De man die in zijn vrouw zijn door God gegeven levensgezellin en hulpe ziet, zal haar juist steeds meer liefhebben, en zal dit ook aan haar tonen. Droevig genoeg gaat het echter in vele huwelijken op dezelfde manier zoals bij Izaäk en Rebekka. Wat een treurig verlies!

In Kolosse 3:19 worden we aangespoord onze vrouwen lief te hebben en niet bitter tegen hen te zijn. Zo diep kunnen we dus zinken! Tijdens de verloving zijn veel mannen hoffelijk, tactvol en hulpvaardig als echte gentlemen! Maar later worden ze bitter en onvriendelijk, niet ontvankelijk voor hun vrouwen, veeleisend, en ze geven zich over aan allerlei gemoedsstemmingen zoals buien en humeuren. Inderdaad is de man het hoofd van het gezin, maar nergens wordt ons als mannen gezegd dat wij ons moeten bedienen van onze vrouwen en over hen moeten heersen. Juist het tegendeel: we moeten hen liefhebben, hen voeden en hen koesteren. Dat betekent dat wij ervoor bezorgd moeten zijn om in hun lichamelijke, materiële en geestelijke noden te voorzien - evenals ook Christus dat doet ten opzichte van de Gemeente.

In de mate waarin wij als mannen Christus als ons Voorbeeld volgen, kunnen wij ook op de juiste wijze het hoofd van onze vrouw zijn. Christus gaf niet slechts éénmaal Zichzelf voor de Gemeente, maar Hij blijft ook nu nog voortdurend voor haar zorgen in alles waaraan zij behoefte of gebrek heeft. Op dezelfde wijze zou de man bezorgd moeten zijn over zijn vrouw en haar in elke situatie moeten helpen. Maar merken wij als mannen het eigenlijk wel op wanneer onze vrouwen noden of zorgen hebben? Is het niet een feit dat wij ons vaak niet eens van die noden bewust zijn, omdat wij egoïstisch leven en ons eigen welzijn op het oog hebben? We verwachten begrip en zorg van onze vrouwen, maar tonen wij ook zorg en begrip voor hen? Vaak vertonen we er zelfs geen spoor van!

Laten we leren van Christus, Die de Gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, en Die in Zijn hemelse liefde haar onophoudelijk voedt en koestert.

E.W. Bremicker.

Wandelen in de kracht van de Geest

“En ik zeg: Wandelt door de Geest en gij zult de begeerte van het vlees geenszins volbrengen. Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees, en deze staan tegenover elkaar; opdat gij niet doet wat gij wilt” (Galaten 5:16-17).

De Heilige Geest is een Goddelijk Persoon. Hij houdt Zich bezig met verloren zondaars door hen tot bekering te brengen en door een nieuw leven in hen te planten. Hij komt wonen in iemand die opnieuw geboren is en geeft hem bevrijding van de macht van de zonde. Al onze zegeningen en voorrechten staan inderdaad met Hem in verbinding en onze gehele positie wordt gekenmerkt door Zijn inwoning in ons. Het is daarom onmogelijk dat God de Heilige Geest in ons woont en toch geen invloed op ons dagelijks leven uitoefent!

De vrijheid van de gelovige wordt echter bedreigd door het vlees, want hoewel de gelovige in de vrijheid is gesteld en niet langer “in het vlees” is, is het vlees nog wel degelijk in hem. En dit vlees heeft haar begeerten: het is boos, zondig, en vijandig tegenover God. Galaten 5:19-21 geeft een vreselijke opsomming van deze begeerten. Als ik aan deze begeerten voldoe, dan ben ik niet langer vrij, maar opnieuw een slaaf van de zonde geworden!

Het vlees is in mij, en probeert mij zover te krijgen dat ik haar begeerten vervul. Moet ik tegen het vlees strijden? Nee! Romeinen 7 leert ons dat we dan zeker het onderspit zullen delven. Want ik heb geen kracht om het vlees te overwinnen, ook niet als ik de wet tot mijn leefregel stel. De apostel geeft het antwoord: “Wandelt door [of ‘in’, JND-Vertaling] de Geest en gij zult de begeerte van het vlees geenszins volbrengen”. Als ik geen kracht heb om het vlees te overwinnen, de Heilige Geest heeft die kracht wel. Als het vlees begeert tegen de Geest - dus ons probeert tegen te houden als wij door (in) en naar de Geest willen handelen - dan staat de Heilige Geest tegenover het vlees en overwint het. En Hij doet dat, opdat wij niet doen wat wij willen, maar opdat wij alleen naar Gods wil handelen. En opdat dan in zéér zwakke mate bij ons gevonden zou worden wat de Heer Jezus van Zichzelf kon zeggen, namelijk: “Ik doe altijd wat Hem welbehaaglijk is” (Joh. 8:29)!

H.L. Heijkoop.

Christus' geboorte en wat de wereld daaraan verbindt

Inleiding

De Persoon van Christus is voor ieder kind van God een Voorwerp van eeuwigdurende aanbedding. Zijn geboorte, Zijn heilig leven op aarde, Zijn lijden en sterven aan het kruis, Zijn opstanding uit de doden, Zijn hemelvaart, Zijn verheerlijking aan Gods rechterhand, Zijn zitten in de troon van Zijn Vader en Zijn dienst nu als Hogepriester en Voorspraak in de hemel kunnen alleen maar onze bewondering en aanbedding jegens Hem steeds groter maken.

Welke gelovige zal niet als hij denkt aan Christus' geboorte met eerbiedige vreugde vervuld zijn bij het lezen van Schriftgedeelten als:

- -"Het Woord is betrouwbaar en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaars te behouden, van wie ik de voornaamste ben" (1 Tim. 1:15);
- -"Christus Jezus, Die in de gestalte van God zijnde, het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar heeft Zichzelf ontledigd en heeft de gestalte van een slaaf aangenomen en is de mensen gelijk geworden" (Filippi 2:6,7);
- -"Want gij kent de genade van onze Heer Jezus Christus, dat Hij, terwijl Hij rijk was, terwille van u arm is geworden, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden" (2 Kor. 8:9);
- -"En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, vol van genade en waarheid" (Joh 1:14);
- -"En de engel zei tot hen: Vreest niet, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk wezen zal; want u is heden een Heiland geboren, die Christus, (de) Heer, is, in de stad van David" (Lukas 2:11).
-

Zo zal de geboorte van Christus en Zijn oneindig diepe vernedering die daaruit spreekt, het hart van elke gelovige met grote blijdschap vervullen. Want "al wat aan Hem is, is gans begerlijk" (Hooglied 5:16).

De schrijver van onderstaand artikel is diep bedroefd over alle onschriftuurlijke dingen die de godsdienstige wereld verbonden heeft met de geboorte van onze hooggeloofde Heer en Heiland. En hij wekt ons als Christenen niet op om de geboorte van de heilige Zoon van God te verbinden met de fabels van hét heidendom of met de dwaasheden van een afvallige Christenheid, maar om met een voornemen van het hart bij de Heer alléén te blijven.

De oorsprong van Kerstmis

Kerstmis was een heidense feestdag lang vóóordat het door de zogenaamde Christelijke wereld gevierd werd en "Kerstmis" (of: "Kerstfeest" of "Kerst") werd genoemd. Het was het Chaldeeuwse en Babylonische feest ter ere van de geboorte van de zoon van de 'Koningin des hemels': de godin Astarte. Het werd onder alle heidense volken gevierd op 24 of 25 december.

Kerstmis heeft niets te maken met de geboorte van Christus, een gebeurtenis die naar de meeste waarschijnlijkheid plaatsvond ongeveer tussen april en oktober, want het was nacht

toen de herders buiten in het veld bleven en de engelen aan hen verschenen om hun de geboorte van de Heiland, Christus de Heer, aan te kondigen (Lukas 2:8-14). En het is wel bekend dat het niet de gewoonte is voor herders in Palestina om 's nachts bij hun kudden te blijven na oktober vanwege de koude regenbuien. En ze gingen niet weer naar buiten vóór het einde van het regenseizoen. Dit seizoen begon in september of oktober en eindigde in de lente.

Ook moest in de tijd waarin Christus geboren werd iedere vrouw en ieder kind naar de stad gaan waar ze oorspronkelijk thuishoorden, om op bevel van de keizer Augustus ingeschreven te worden. Sommigen van hen, zoals Jozef en Maria, moesten een verre reis maken. De woorden van Christus: "Bidt dat uw vlucht niet plaats vindt in de winter" (Mattheüs 24:20) laten zien dat reizen in het koude, regenachtige winterseizoen gepaard ging met veel ongemak. Daarom zal die tijd dan ook niet zijn uitgekozen voor een dergelijke inschrijving, waarbij vrouwen en kinderen dan buiten moesten reizen.

Tot in de derde eeuw is in de Christelijke kerk van een feest als Kerstmis nooit iets gehoord. Pas ver in de vierde eeuw begon men het meer en meer waar te nemen. Het kwam in praktijk evenals Pasen en andere feesten van de roomse kerkkalender, toen de roomse kerk heidense feesten begon over te nemen en daaraan Christelijke namen gaf.

In de hele heidense wereld waren een godinmoeder en haar kind voorwerpen van aanbedding bij dit feest. Zij droegen namen die al naar gelang het land verschilden, maar allen hadden ze het stempel van het oorspronkelijke systeem van afgoderij of afgodendienst wat in Babylon begonnen was (zie bijvoorbeeld Jozua 24:2). Deze godin, die bijna overal "Koningin des hemels" en "de Moeder der goden" werd genoemd, of ook wel werd betiteld met "de Maagd" en "onze Vrouwe", had verschillende namen. Door de Romeinen werd ze aangebeden als Venus, door de Efeziërs als Artemis of Diana (Hand. 19:24,27-28,34-35), en door de Grieken werd ze Astarte genoemd, terwijl ze in het Oude Testament steeds voorkomt als Astoreth (in het meervoud: Astaroth). Dit wordt gewoonlijk in de King James-vertaling weergegeven met "bos", wat een verkeerde vertaling is van het Hebreeuwse woord "Asherah". Zie hiervoor o.a. 1 Kon. 11:5,33; 2 Kon. 23:13; 1 Sam. 31:10; 2 Kon. 21:7; 2 Kron. 33:7; Richt. 6:25-30; 1 Kon. 16:33 enzovoort. Deze godin wordt in Jeremia 7:18 en 44:17-28 de "Koningin des hemels" ("Meléchet" betekent koningin) genoemd.

Er werd beweerd dat haar kind de reïncarnatie was van de zonnegod na zijn verdienstelijke dood. Van hem werd beweerd dat hij het beloofde "Zaad van de vrouw" was (Gen. 3:15). Zijn naam Zoroaster betekent "zaad van de vrouw", en zijn voortdurend embleem was een tak. Daarom werd zijn geboorte gevierd met grote feestelijkheid. Hij staat op oude monumenten voortdurend afgebeeld als een kind in zijn moeders arm. Beiden hebben ze een cirkel rond hun hoofden, evenals dit vandaag de dag gewoon is in afbeeldingen van Maria en haar Kind. Deze cirkel was de hiëroglifische voorstelling van de zon en ook van het "Zaad van de vrouw". We vinden dit kind en soms de moeder ervan voorgesteld in de afgodische taferelen als de vernietiger van de slang. "Yule" is de Chaldeeuwse naam voor een kind. De AngloSaksen, die hun afgodisch systeem van Babylon hadden overgenomen, noemden de 25e december (de dag waarop zij hun feest vierden ter ere van de geboorte van dit kind) Yule-dag, al lang vóóordat zij in aanraking kwamen met het Christendom en vóóordat de naam Kerstmis eraan gegeven was door de roomse kerk.

Toen Nimrod (Gen. 10:8-10) vergoddelijkt werd, werd hij in het oude Babylonische stelsel van afgoderij aanbeden als de mens geworden, grote zonnegod. In hun stelsel was de zon de opperste god. Belichaamd in de persoon van Nimrod werd hij aanbeden onder de naam Tammuz. Hij stierf een gewelddadige dood, waarvan beweerd werd dat ze een zekere verdienstelijke waarde had. Een klaagzang ter herdenking van zijn dood werd in alle heidense landen gezongen, zo ook zelfs onder de afgodische joden bij de tempel des HEREN in Jeruzalem (Ezechiël 8:13-16). Hij verscheen - zo beweerde men - weer op aarde als de reïncarnatie van het kind van de "Koningin des hemels". Deze geboorte, die volgens de afgodendienaars plaatsvond spoedig na de winterse zonnestilstand, werd in de hele heidenwereld gevierd om en nabij 25 december, en wel met veel dronkenschap, uitspattingen en onzedelijke zwelgpartijen. De varkenskop, de gans en de Yule-cakes, die op veel plaatsen het gangbare gerecht voor kerstdiners vormen, worden vaak afgebeeld gezien op oude monumenten in verband met deze afgod, en zij hadden een vaste plaats in hun bandeloze drinkfeesten ter ere van zijn geboorte. Het kruis, dat door de heidenen altijd op hun baksel gebruikt werd, was het teken van Tammuz; het kruis is namelijk de oude vorm van de letter T, de beginletter van de naam Tammuz.

De grote zonnegod, weggenomen in het midden van zijn macht en heerlijkheid door een gewelddadige dood, werd voorgesteld in de afgodische taferelen als een grote boom, die ontdaan was van al zijn takken en bijna aan de grond werd afgehakt, met een grote slang eromheen gewonden die voor de afgodendienaars het symbool was van de levensvernieuwer. De nieuwgeboren, gereïncarneerde god werd voorgesteld als een palmboom, het symbool van overwinning, die opspruit uit de wortels van de oude stomp (vergelijk Jeremia 10:1-8). In Rome en andere landen werden sparren en dennebomen in plaats van de palmboom gebruikt als symbool van deze nieuwgeboren god. Het beeld van de "altijd groene boom" is dan een voorafschaduw van het veronderstelde eeuwige bezit en het eeuwigdurende karakter van zijn macht, omdat hij, nadat hij voor zijn vijanden gevallen was, opnieuw verschenen was, nu zegevierend over al zijn vijanden. Daarom werd 25 december in het heidense Rome en elders gevierd als de "geboortedag van de overwonnen zon". Het Yule-log (een blok hout dat de grote god voorstelt die is neergeveld door een gewelddadige dood) werd 's avonds in het vuur geworpen. En de denneboom werd volgeladen met geschenken (een symbool van de reïncarnatie van de overwinnende god, de gever van alle goddelijke geschenken aan de mensen). Deze beide dingen waren gebruikelijk bij deze heidense feestelijkheden ter ere van de geboortedag van de gereïncarneerde god.

Het branden van kaarsen, die oorspronkelijk van bijenwas werden gemaakt, komt gewoonlijk algemeen voor in verbinding met de kerstboom. Deze gewoonte heeft ook zijn oorsprong in het oude Babylon, vanwaar het zich over de hele wereld in alle afgodische systemen heeft verbreid. De vergoddelijkte Nimrod werd niet alleen beschouwd als de verlichter van de materiële wereld, maar ook als de verlichter van de zielen van de mensen en als degene die de waarheid openbaart. De uitdrukking voor "een bij" in het Chaldeeus betekent ook "woord". Daarom werden zowel de honingbij als de ontstoken kaarsen van bijenwas gebruikt als symbolen van deze heidense god, die werd aanbeden als degene die het geestelijk licht aan de mens openbaarde. Het was één van de bijzonderheden van zijn verheerlijking dat er voortdurend kaarsen brandden op zijn altaren. Ze werden ook aangestoken door de heidenen aan de vooravond van hun zedeloze viering van zijn

geboorte, en ze werden brandend gehouden gedurende de hele tijd van de feestelijkheden.

Toen Nimrod in Babylon werd vergoddelijkt als de zonnegod, die vlees geworden was, werd zijn vrouw Semiramis ook vergoddelijkt en aangebeden als de "Koningin des hemels" en de "Moeder der goden". Dit stelsel van afgoderij verspreidde zich over de hele oude wereld. Daarom vinden we altijd de vrouwelijke godin verbonden met de mannelijke god, die eerst in zijn incarnatie de echtgenoot is, en later in zijn reïncarnatie de zoon van de godin. Zij werden in verschillende landen onder uiteenlopende namen aangebeden. In Egypte werd de god Osiris genoemd en de godin Isis. In het Oude Testament wordt de mannelijke godheid Baal genoemd (meervoud: Baalim), wat eenvoudig "heer" of "meester" betekent, en de vrouwelijke godheid die steeds met hem verbonden is, wordt er Astoreth genoemd (meervoud: Astaroth), wat soms wordt vertaald met "bos" of "gewijde paal". In vele gedeelten van het Oude Testament vinden we deze beide namen samen genoemd (zie Richt. 2:13; 1 Sam. 7:4 en 12:10; 1 Kon. 18:19; 2 Kon. 21:3-7; 2 Kon. 23:4-7 en 23:15). De Ammonieten noemden hem Molech of Milkom (vergelijk Jeremia 19:5-6 met 2 Kon. 23:10 en 1 Kon. 11:5,7).

Zowel de datum van de viering als vele van de gewoonten verbonden met het Kerstfeest op 25 december zijn ontleend aan de oude heidense feesten ter ere van de geboorte van het kind van de "Koningin des hemels". En de kerstboom met zijn cadeaus en brandende kaarsen (of tegenwoordig: kerstboomlampjes) is in zijn oorsprong niets anders dan het oude heidense symbool voor Baal. En de aanbidding van Baal was zó gruwelijk in de ogen van de HEERE der heerscharen, de God van Israël, dat Hij om die oorzaak Israël uit Zijn land wierp!

Een feest voor de Heer Jezus Christus?

Zij die in de Heer Jezus Christus geloven kunnen Hem niet behagen door heidense ceremonies en feestelijkheden over te nemen en daaraan Zijn heilige Naam te verbinden. Wanneer de Heer Jezus gewild had dat wij Zijn geboortedag zouden vieren, zou Hij dat zeker gezegd hebben. Dan had Hij ons ook de juiste dag laten weten! Het feit dat God ons de viering van de geboorte van Zijn geliefde Zoon niet bevolen heeft, is voor ieder toegewijd kind van God voldoende reden om dan ook niets met zulke feestelijke en vleselijke praktijken van doen te hebben. Wanneer men denkt aan de brasserijen die ermee gepaard gaan en waarin de ongelovige wereld en de godsdienstige wereld hand in hand gaan, dan is het des te duidelijker dat het pad van een getrouwe gelovige afgezonderd dient te zijn van al deze dingen, evenals Daniël, toen hij zich in zijn hart voornam om zich niet te verontreinigen met de stukken van de spijs van de koning, noch met de wijn van zijn drank (Daniël 1:8).

Lichtzinnigheid en vrolijkheid te verbinden met de Zoon van God is weerzinwekkend, wanneer we denken aan het doel van Zijn zending naar deze aarde. Hij moest naar deze diep verdorven aarde komen om na een onuitsprekelijk groot en zwaar lijden te sterven, om ons te kunnen verlossen.

Wat moeten al deze feestelijkheden van deze wereld die Gods eniggeboren Zoon kruisigde, betekenen voor het hart van God? Wat een vreemd iets, ja wat een tegenstrijdigheid, om de geboortedag te vieren van Iemand in Wie men niet gelooft! Toen de Heer Jezus geboren werd op aarde, waren de heersers verontrust en zochten Hem om te brengen. Nu kussen

velen Hem net zoals Judas, alsof ze Hem willen vereren op Zijn geboortedag, maar zonder dat er ware liefde voor Hem in hun harten is.

Er is één dag aan de Gemeente van God gegeven: de eerste dag van de week (zie b.v. Joh. 20:19,26; Hand. 20:7; 1 Kor. 16:2). En onze Heer heeft ons duidelijk gezegd om Hem, in Zijn dood voor ons, te gedenken in het breken van het brood en het drinken van de beker, toen Hij zei: "Doet dit tot Mijn gedachtenis". Maar Hij heeft ons niet gezegd Hem in Zijn geboorte te gedenken. En daarin ligt een betekenis. Wij konden met Christus in het vlees geen verbinding hebben. De tarwekorrel moest in de aarde vallen en sterven óf hij moest alleen blijven (Joh. 12:24). Daarom begint het evangelie niet met de geboorte, maar met de dood van Christus: "Maar ik maak u bekend, broeders, het evangelie, dat ik u verkondigd heb. Want ik heb u in de eerste plaats overgegeven, wat ik ook ontvangen heb: dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften; en dat Hij is begraven en dat Hij op de derde dag is opgewekt, naar de Schriften" (zie 1 Kor. 15:1-4).

En dat niet alleen: de gelovige is met Hem gestorven en opgewekt en bevindt zich op een nieuwe grondslag: "Als gij nu met Christus opgewekt zijt, zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is" (Kol. 3:1-2 Kor. 5:15-17).

Wij als Christenen mogen ons altijd verblijden in het feit dat Christus op aarde kwam om zondaren te behouden. Maar laten we Zijn heilige Naam niet lasteren door Zijn menswording te verbinden met de fabels en dwaasheden van het heidendom, of met de bijgelovigheid van de afvallige Christenheid met haar opzichtig versierde kerstboom en haar Kerstman.

Maar de kinderen dan?

De feestelijkheden rondom Kerstmis zijn ongetwijfeld erg leuk en aangenaam voor het vlees, anders zou de wereld (die satan tot god heeft) er nooit zó van genieten dat ze die elk jaar weer herhalen. Sommigen zullen het vieren van kerst verdedigen met het argument dat ze "de kinderen toch nog wat gezelligheid willen geven". Maar waarom wilt u de kinderen gezelligheid geven onder de dekmantel van de geboorte van de Heiland? Waarvoor is het nodig om Zijn heilige Naam erbij te betrekken en te verbinden met de dingen die gebeuren ter bevrediging van het vlees?

Betekent dat nu de kinderen met u laten trekken uit Egypte (zie Ex. 10:9-10), een beeld van de wereld, óf is het niet veeleer een vermenging met de Egyptenaren van onze tijd in hun "tijdelijk genieten van de zonde" (Hebr. 11:25)? De Schrift zegt: "Voedt het kind op volgens de eis van Zijn weg, en als hij ook oud wordt, zal hij daarvan niet afwijken" (Spr. 22:6, vertaling JND). En in Efeze 6:4 worden de vaders opgeroepen hun kinderen op te voeden in de tucht en vermaning van de Heer.

Geven we de kinderen werkelijk "gezelligheid" wanneer we ons bezighouden met iets waarover we niet werkelijk de zegen van de Heer kunnen afbidden? Sommigen die bang zijn schrikken ervoor terug hun kinderen iets te onthouden wat hun - naar zij menen - genoegens geeft. Maar hoeveel beter is het, onze kinderen te onderwijzen in de waarheid, opdat ze de Heer Jezus vroeg mogen leren kennen en mogen opgroeien om toegewijd aan Hem te leven,

gescheiden van alles wat niet van Hem is. Hierdoor zullen we - slechts door Gods genade - hun stappen mogen leiden in de enige weg waar waarachtige vreugde en echte blijdschap gevonden worden. Er wordt de Heer vaak meer oneer aangedaan in algemeen aanvaarde praktijken dan wij denken, en er steekt vaak meer achter dan we vermoeden. Ware toewijding aan de Heer brengt ons ertoe Zijn woorden te bewaren, ongeacht de vraag wat anderen zouden kunnen doen of zeggen.

Moge er bij ons een innige afhankelijkheid zijn aan het Woord van God en een besef van het grote belang hiervan voor Gods eer en onze zegen, door te geloven dat het even belangrijk is wanneer de Schrift ergens over zwijgt als wanneer zij iets vermeldt. Een hart voor Christus en een nederige onderworpenheid aan hetgeen geschreven staat zullen uiteindelijk Gods eer en onze grootste zegen bewerken (Jes. 66:2; Joh. 14:21).

Laten wij als Christenen ons toch afkeren van de wereld en haar "heilige" (dat wil zeggen afgodische) dagen: raak het onreine niet aan. Laten wij de geboorte van de heilige Zoon van God niet verbinden met de fabels van het heidendom en van de afvallige Christenheid, maar laten wij luisteren naar Gods smekende stem: "Welk deelgenootschap heeft de gerechtigheid met de wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial? ... Want gij zijt de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft: "Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mijn volk zijn". Daarom gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer; en raakt niet aan wat onrein is, en Ik zal u aannemen; en Ik zal u tot Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heer, de Almachtige" (2 Kor. 6:14-18).

Laten wij deze dingen ernstig overwegen voor het aangezicht van God, tegenover Wie wij zeker verantwoording zullen moeten afleggen. Onderschrijven wij de dingen die in feite de eerste beginselen zijn van afgoderij? En leren wij onze kinderen om hetzelfde te doen? "Kinderen, wacht u voor de afgoden" (1 Joh. 5:21).

Moge God ons licht geven, en ook de kracht en een voornemen van het hart om bij de Heer alléén te blijven!
Naar 'Grace&Truth'.

Waar Ik ben

“En als Ik heenga en u plaats bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben” (Joh. 14:3).

Dit is het wat de Zoon vertelt. Heel anders van inhoud was de boodschap van de profeten. Maar nu betrof het een nieuwe openbaring die bij uitstek aan Hem was voorbehouden. Wie anders dan Hij moest de eerste zijn om aan de discipelen op aarde het hemelse tafereel van liefde en heiligheid, van vreugde en heerlijkheid - dat Hij zo goed kende - te onthullen?

“Waar Ik ben” - Dit is het keerpunt en het geheim. Alles hangt van dit hoogst kostbare voorrecht af. De plaats die de Zoon toebehoorde, was de plaats die genade wilde geven aan de zonen. Zij zouden met Christus in dezelfde plaats van gelukzaligheid verkeren. Het was daarom niet alleen zo dat Christus op het punt stond heen te gaan en in de hemel te vertoeven, terwijl Hij daar hun gemeenschap met Zichzelf handhaafde, maar - wat een wonderbare genade! - zij zouden te zijner tijd Hem ook volgen en bij Hem zijn. Ja, als Hij hen vooruitging naar die gezegende plaats, was de genade zó volkomen, dat Hij het om zo te zeggen niet aan iemand anders wilde overdragen om hen daarheen te brengen. Hij wilde Zélf komen, en hen zo in Zijn eigen plaats invoeren - “opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben”. Dit vormt, zeg ik, in al zijn onderdelen, een tegenstelling met elke (aardse) hoop, zelfs met die met de stralendste Joodse verwachtingen.

W. Kelly.

De Heilige Geest gebruikt wie Hij wil (vraag)

Vraag: Vanaf welke leeftijd mag een jonge broeder in de bidstond een gebed uitspreken, of in de Bijbelbespreking een gedachte uitspreken of een vraag stellen?

Antwoord: Zodra de Heilige Geest hem gebruiken wil. Want de Heilige Geest moet volkomen vrijheid hebben om te gebruiken wie Hij wil. Maar de Heilige Geest leidt alles zó dat het tot nut van de Gemeente is, en dat heeft natuurlijk niet de betreffende jonge broeder te beoordelen. Volgens 1 Kor. 14:29 moeten de anderen oordelen. Iedere dienst is dus ook aan het oordeel van de Gemeente onderworpen: óf deze dienst werkelijk van de Heilige Geest is, en zo ja, of alles van de Heilige Geest is.

H.L. Heijkoop.